

11

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΔΡΑΜΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

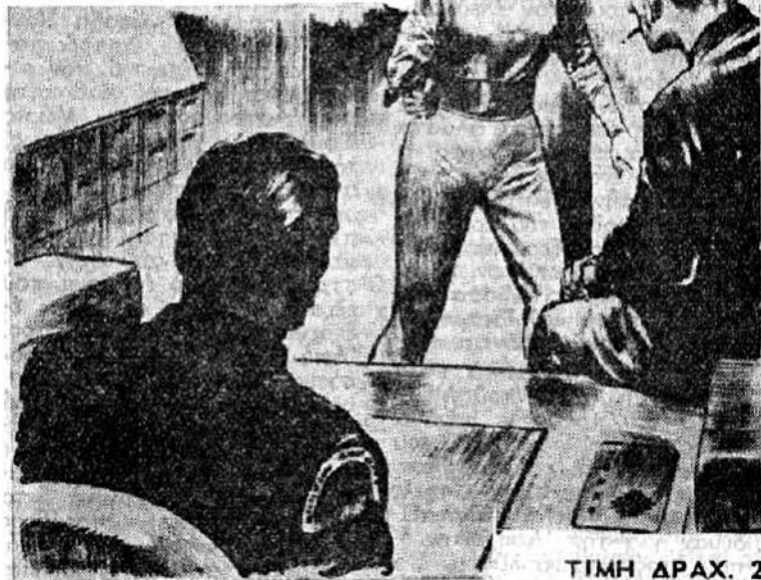

Ο ΕΧΘΡΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ο ΜΙΚΥ, τὸ μικρὸ ἀλλὰ θαρραλέο Ἑλληνόπουλο, ὁ ἄφοδος πιτσιρίκος συνεργάτης τοῦ θρυλικοῦ ἀστρωναύτη ντέ τεκτιβ Τζόε Σέρινταν, παρακολουθοῦσε μὲ γουρλωμένα μιάσια τὸν μεγάλο φίλο του τὸν Ὑπεράνθρωπο Ἴζαφ Να-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Ἡ Νάνσυ στάθηκε στὸ κατῶφλι σημαδεύοντας μὲ τὸ πιστόλι τῆς τοὺς συμμορίτες.

Ἰλὰ ποῦ πάλευε μὲ τὸ γιγαντιαῖο φίδι. Ἦταν ἓνας ἀγριος ἀλλὰ ὑπέροχος σὲ μεγαλοπρέπεια ἀγῶνας μεταξύ τοῦ

Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Λυσασισμένο τὸ φοβερὸ τέρας γιατί ἐβλίπε πὼς ἔχανε τὴ λεία του, εἶχε στρέψει τώρα

δλη τή μαγία του ἐναντίον του Ὑπερανθρώπου πλάσματος, πού ὑπακούοντας στήν ἀπεινωσμένη πρόσκλησι τοῦ πατριάρχου εἶχε σπεύσει ἀπὸ τὸν πλανήτη Ποῦτ νὰ τὸ βοηθήσει (*). Ἡ μάχη ἦταν σκληρὴ μὲ ἀμφίβολο ἀποτέλεσμα, γιατί ὁ Ἰζάφ Ναϊλά δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ χρησιμοποιήσει τὰ δυὸ του χέρια. Κοστώντας στήν ἀγκυλιά του τὸ παιδί πάλαιε μονάχα μὲ τὸ δεξιό του χέρι πού ἦταν ἐλεύθερο. Τὸ γυμνασμένο κορμὶ του μέγα σὲν πρὸς τὴν ἀστροναυτικὴ φόρμα μὲ τὴν κόκκινη μπέσα στὸς ὤμους ποσυματοποιούσε τεράστια ἄλυστα σὲν δέξα προσποθώντας νὰ καταφέρει ἕνα θανάσιμο χτύπημα μὲ τὴν ἀνικητὴ γροθιά του στὸ κεφάλι τοῦ ἐπιδρομίου. Τὸ εἶδι ὅμως ἤξερε νὰ φυλάγεται. Συσπειωνόταν τίναζε τὴ διγλωσσὴ γλῶσσα του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἐβλεπε τὰ γεμάτα φαρμάκι δόντια του.

Ἦταν πραγματικὰ πολὺ δύσκολη ἡ θέσι τοῦ Μίκου. Ἀλλὰ δὲν κινδύνευε μονάχα αὐτός. Κι' οἱ σύλτροφοί του βόσκονταν σὲ κρίσιμη θέσι. Εἶχαν ξεκινήσει πρὶν τρεῖς μέρες ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ ταξίδευαν γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λύσουν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μυστηριώδη ἀνιγμὰ πού ἀπασχολοῦσαν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ—ἔτος 1980

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ἀνθρώποι - ψάρι» καθὼς καὶ τὸ τεῦχος 9 οὗρου γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζεται ὁ Ἰζάφ Ναϊλά.

—τὴν Γῆν, Κοινοπολιτεία. Κατὰ ἕνα ἀνεξήγητο τρόπο εἶχαν ἐξαφανιστῇ τὸν τελευταῖο καιρὸ πολλὰ διαστημολογία πού πῆγαιναν στὴν Ἀφροδίτη μὲ ἐπιστημονικὲς ἀποστολὲς ἀπὸ τὴ Γῆ. Γιὰ τὴν ἐξίχνιασι αὐτῶν τῶν ἐξαφανισμένων ταξίδευε τὸ θεωρητικὸν ἀστρολόγο «Πρωτεύς II» τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας μὲ πειλότο τὸν θηλυκὸ Σέριωνταν, τὸν διάσημο κακουγκυνηγὸ, καὶ πῆρουν τὴν διορφή καὶ ἀφοδὴ Νάνσυ. Ἐβίλγκτον ἀροσθωνιστικὰ τοῦ ντέτεκτιβ, τὸν μικρὸ Μίκου καὶ τὸν καθηγητὴ τῆς Ἀστροναυτικῆς· Μῶρις Σούλιβαν. Ἀπότομα ὅμως, τὸ «Πρωτεύς», παρασυρμένο ἀπὸ μὴν ἀκατανίκητη ἐλπί, ὑποβρώθηκε νὰ προσγειωθῇ σ' ἕνα ἀνγνωστὸ πλανήτη πού δὲν ὑπῆρχε σὲ κανέναν ἀστροχάρτη ἀπὸ εἰκόνους πού εἶχαν σχεδιάσει οἱ γῆνοι ἐξερευνητὲς τοῦ διαστήματος. Ἀπὸ ψηλὰ—πρὶν ἀκόμα προσγειωθῶν—εἶχαν ξεχωρίσει μιὰ μεγάλῃ πολιτεία μὲ τεράστιες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις, πρᾶγμα πού φανέρωνε πὼς τὸ ἄστρο αὐτὸ ἦταν κατοικημένο ἀπὸ λογικὰ ὄντα πού εἶχαν κάνει προόδους ἀπὸν μηχανικὸ πολιτισμό. Ἀποφειγόντας τὴν πολιτεία, γιατί δὲν ἤξεραν τίς διαθέσεις τῶν κατοίκων τῆς, προσγειώθηκαν στὴν ὄχθη μιᾶς λίμνης ὅπου βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ κάτι παράξενα τέρατα. τοὺς Ψαρανθρώπους πού ζητοῦσαν νὰ ἀπαγάγουν τὴν Νάνσυ. Ἐβίλγκτον. Ἡ

Έγκαιρη όμως επέμβασι του ήρωϊκού Σέρινταν και των συντρόφων του έσωσαν το κορίτσι από τα χέρια των εξώκοσμων αυτών πλασμάτων. Άλλο λίγο αργότερα, ενώ έπισκεύαζαν τον «Πρωτέα» για να συνεχίσουν το ταξίδι τους, κυκλώθηκαν από μία ομάδα ώπλισμένων κακούργων, που είχαν επί κεφαλής τον αρχισυμμοριτή Κάρτερ τον επίλεγόμενο φίδι. Ύστερα από μία σκληρή, αλλά άνιση μάχη αιχμαλωτίσθηκαν και ο Σέρινταν, η Νάνσυ κι' ο Σούλι-βαν φορτώθηκαν σ' ένα αυτοκίνητο για να μεταφερθούν στη μεγάλη άγνωστη πολιτεία με τις τεραστίες μηχανικές εγκαταστάσεις όπου είχε το στρατηγείο της συμμορίας του ένας από τους χειρότερους έγκληματίες πολέμου και κακούργους της Γης: 'Ο άπαισιος Γερμανός Ερίχ Γκάρφεν τον οποίο η Γήινη Κοινοπολιτεία είχε κηρύξει έκτος νόμου. Ένας μονάχα κατάφερε να ξεφύγει από τα χέρια της συμμορίας. 'Ο Μίκυ. Το αδάμαστο 'Ελληνόπουλο, άφοι άγωνίστηκε σκληρά με τους κακούργους χρησιμοποιώντας τις μικρές αλλά θαυματουργές γροθιές του, πέτυχε να γλυτώσει από το δόκανο και τρέχοντας έφτασε σ' ένα γκρεμό. Για να ξεφύγει τις σφαίρες των συμμοριτών ο Μίκυ ρίχτηκε στο βάρος του αλλά δεν έπεσε στο κενό. Τό λαστιχένιο κορμί του γαντζώθηκε στα δέντρα που ύψηρχαν στα τοιχώματα του γκρεμού και συγκρατήθηκε.

Οι κακούργοι νομίζοντας πως τον σκότωσαν έφυγαν ήσυχοι. 'Ο Μίκυ όμως ήταν ζωντανός και μέσα στο γυμνασμένο μυαλό του προσπαθούσε να καταστρώσει κάποιο σχέδιο που θα μπορούσε να σώσει τους αιχμαλώτους συντρόφους του.

Τούτη όμως τη στιγμή το παιδί ένοιωσε μία δυνατή φρίκη να το κυριεύει. 'Ο κορμος του δέντρου άπάνω στο όπισιο κρεμόταν άρχισε να σαλεύει. Καί τότε κατάλαβε και κόπηκε η άναπνοή του. Έκείνο που νόμιζε για κορμό δέντρου ήταν ένα τεράστιο φίδι που άρχισε να κινείται και ν' άναδιπλώνεται: έτοιμο να καταβροχθήσει το 'Ελληνόπουλο.

Μέσα στην άγρια άπελπισία που το κυριέψε θυμήθηκε τον 'Ιζάφ Ναϊλά (*). Καί τώρα ο 'Ιζάφ Ναϊλά δρισκότα κοντά του, κρεμασμένος πάνω από το σκοτεινό βάραθρο,

(*) 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά είναι ένας Υπεράνθρωπος από κάποιον χαμένο πλανήτη. Είναι ηλικίας δυο χιλιάδων έτών και δεν φαίνεται πορπάνω από τριάντα χρόνων. Έχει καθαρώς ανθρώπινα χαρακτηριστικά και μένει μονίμως στον πλανήτη Πράτ του Γαλαξία. Είναι χειροδύναμος και άτρωτος. Πεταεί σά πούλι στον άέρα με ταχύτητα έκαστο φοράς πιο μεγάλη απ' το φώς και είναι άόρατος όταν θέλει. Μονάχα ο Μίκυ μπορεί να τον βλέπει πάντοτε. Όταν το παιδί δρίσκεται σέ κίνδυνο, προσφέρει τρεις φορές τ' όνομά του και ο Υπεράνθρωπος σπεύδει να τον βοηθήσει. Διάβαζε το τεύχος 9 με τον τίτλο: «Θύελλα στο Διάστημα».

προσπαθώντας να τσακίση το γιγαντιαίο έρπετο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΙΚΑ

Η ΟΥΡΑ του φιδιού ήταν κουλουριασμένη στον κορμό ενός τεραστίου δέντρου. Κι έτσι το φίδι συγκρατημένο

από την ουρά είχε έλευθερο το υπόλοιπο κορμί του και τινάζονταν δεξιά κι' αριστερά σφυρίζοντας μανιασμένα. Χίλιες φορές ο Μίκυ νόμιζε πως είδε τα δόντια του να καρφώνονται απάνω του και χίλιες φορές με μία γρήγορη κίνηση τον απομακρυνε από τα τεράστια σαγόνια του έρπετου ο 'Ιζάφ Ναϊλά. Τα μάτια του φιδιού πετούσαν σπίθες. 'Αλλά και τα μάτια του 'Υπεράνθρωπου άστραφταν σαν δυο πυρωμένα κάρβουνα. Έπρεπε να τελειώνει όσο γίνεται πιο γρήγορα μαζί του.

Ο 'Ιζάφ Ναϊλά κύτταξε γύρω του. Είχε ένα δέντρο στο οποίο θα μπορούσε να είναι σέ ασφάλεια το παιδί. Τίναξε τα πόδια του και σκίζοντας σαν σαίτα τον αέρα έφτασε στο δέντρο.

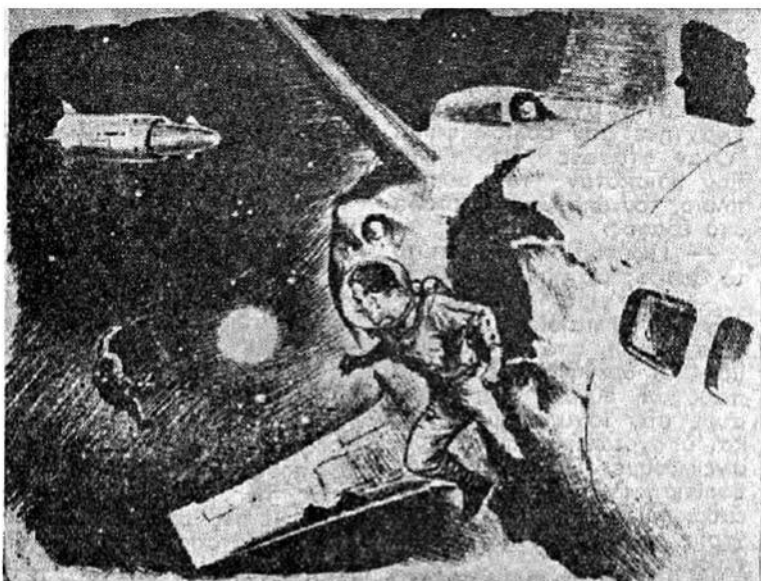
— Χριστούλη μου!, ξεφώνησε ο Μίκυ. Θα μ' αφήσης μοναχό μου, 'Ιζάφ Ναϊλά;

Ο 'Υπεράνθρωπος χαμογέλασε.

— Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι!, του είπε. Σε λίγο θα είμαι πάλι κοντά σου!

Άφησε τον Μίκυ στο δέντρο και τινάχτηκε ψηλά. Ύστερα με προτεταμένες και τις δυο γροθιές του πραγματοποίησε μία θαυματική βουτιά. Η πράσινη αστροναυτική φόρμα και η κόκκινη μπερτα με τα χρυσά κρόσια που ανέμιζε στους ώμους του του έδινε την εμφάνιση ενός εξώκοσμου πουλιού. Έχοντας έλευθερα και τα δυο χέρια τώρα ώρμησε σά σίφουνας απάνω από φίδι. Οι γροθιές του ανεβοκατέβηκαν γοργά στο μεγάλο κρανίο του έρπετου. Το έρπετο έδωλε ένα ανατριχιαστικό σφυρίγμα. Ένα κιτρινωπό σάλιο τινάχτηκε προς το μέρος του 'Υπεράνθρωπου. Ο 'Ιζάφ Ναϊλά έγειρε πλάγια και το δηλητήριο δεν τον αγγίξε. Ύστερα πάλι σαν άστραπη δίνοντας μία περιστροφική κίνηση στο σώμα του ρίχτηκε στο φίδι. Τα σιδερένια δάχτυλα και των δυο χεριών του έσφιξαν το λαιμό του έρπετου. Το έρπετο συσπειρώθηκε και ξετύλιξε την ουρά του από το δέντρο. Ύστερα, καταβάλλοντας μιάν απελπισμένη προσπάθεια να ξεφύγει από τη σιδερένια τανάλια των χεριών του 'Υπεράνθρωπου, άφησε το βαρύ κορμί του να πέσει στο κενό. Ταυτόχρονα η ουρά του τυλίχτηκε γύρω από τη μέση του αντιπάλου του και άρχισε να περισφίγγεται με μιάν απερίγραπτη λύσσα. Ο 'Ιζάφ Ναϊλά ένοιωσε ξαφνικά πολύ άσχημα.

Το παιδί που παρακολουθούσε τη μάχη από το δέντρο

Δυο συμμορίτες με στολές διαστημανθρώπων δγῆκαν ἀπ' τὸ πλανητόπλοιο.

καπάλαβε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδάη τρομαγμένα.

—Γιαναγιά μου!, ἔκανε με πνιχτὴ φωνή. Θεούλη μου, πάει ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά!

Ἀλλὰ ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά μονάχα γιὰ μερικές στιγμές κινδύνεψε σοβαρά. Στὴν ἀρχή, κάτω ἀπὸ τὸ ἀβάσταχτο βάρος τοῦ φιδιοῦ ποὺ εἶχε κρεμαστῇ ἀπάνω του, κύλησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ. Ὑστερα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία του καὶ οἱ σιδερένιοι μῦς τῶν χειρῶν του μπήκαν σ' ἐνέργεια. Τὰ δαχτυλά του ποὺ κρατοῦσαν τὸ λαίμω τοῦ φιδιοῦ συσπάστηκαν

νευρικά. Ἐσφίξε τὰ δόντια καὶ ἀκούστηκε ἓνα δυνατό κράκ! Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ τέρατος στὴ δάσι τοῦ λαιμοῦ ἔσπασε. Τὸ φίδι παρέλυσε. Ἡ οὐρά ποὺ σφιγγόταν γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Ὑπερανθρώπου ξεκουλουριάστηκε. Μὲ μιὰν ἀπτότημ κίνησι ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά τίναξε ἀπὸ πάνω του τὸ ἐρπετὸ καὶ πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀνάσα δταν τὸ εἶδε νὰ χάνεται μέσα στὰ σκοτεινὰ νερά ποὺ κυλοῦσαν στὸν πυθμένα τοῦ βαράθρου.

— Ζήτω!, φώναξε χαρούμενα ὁ Μίκυ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χαμογέ-

λασε. Κινώντας χέρια και πόδια ταξίδευε άργα προς το μέρος του παιδιού. Πήρε τον Μίκυ στην αγκαλιά του και τινάχτηκε σαν βολίδα ψηλά. Όταν φτάσανε στο μέρος που βρίσκονταν το άστροπλοιο, τον άκούμπησε απαλά στο έδαφος.

— Πώς βρέθηκες σ' αυτό το άστρο; ρώτησε τον μικρό.

— Δεν είμαι μονάχος, άπάντησε το παιδί. Κάτι παράξενο συνέβη στο άστροπλοίο μας και βρεθήκαμε εδώ. Μιά παράξενη δύναμη μάς παρέσυρε σαν ισχυρός μαγνήτης και υποχρεωθήκαμε να προσγειωθούμε. Πρέπει να μάς βοηθήσης. Ίζαφ Ναϊλά. Οι άνθρωποι μου βρίσκονται στα χέρια κακούργων και κινδυνεύουν.

Ο Ύπεράνθρωπος ξάπλωσε αναπαυτικά στη χλόη.

— Θέλω να μου τά πής όλα με τη σειρά τους, είπε στον Μίκυ. Το σκάφος σας έπεσε σ' έναν από τους χειρότερους πλανήτες που ταξιδεύουν στο διάστημα. Θέλω να μάθω όλα τα καθέκαστα για να δούμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για την σωτηρία των φίλων σου.

— Πρέπει να τους σώσης, Ίζαφ Ναϊλά!, παρακάλεσε με φωνή που έτρεμε το παιδί.

— Εντάξει, μικρέ!, αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Ύπεράνθρωπος. Πές μου όμως τώρα την ιστορία. Σε λίγο θα πέση το σκοτάδι: σ' αυτό το άστρο. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα πριν ξημερώσει.

— Κι' αν τους σκοτώσουν σ' αυτό το μεταξύ οι κακούργοι;

— Δεν θα προφτάσουν!, άπάντησε με πεποίθησι ο Ίζαφ Ναϊλά.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΤΟ ΚΑΜΙΟ-ΝΙ με τους τρεις αίχμαλούς διέσχισε με λιγυρώδη ταχύτητα το μεγάλο άσφαλτοστρώμα ενός

δρόμο. Είχαν αφήσει πίσω τους τη λίμνη με τους Ψαρανθρώπους και κατευθύνονταν προς την μυστηριώδη πολιτεία με τις τεράστιες μηχανικές εγκαταστάσεις, όπου είχε τη φωλιά του ο Έριχ Γκάρφεν. Ο νους του Σέρινταν, καθώς ταξίδευαν, ήταν στον Μίκυ. Ο Μίκυ, τοπολημένο παιδί που τόσες φορές είχε παλέψει σαν λιοντάρι στο πελινό του, δεν ήταν τώρα μαζί τους. Η καρδιά του γέμιζε από θλίψη. Το Έλληνόπουλο ήταν νεκρό. Δεν μπορούσε να φανταστή πώς ο Μίκυ ζούσε και πολύ περισσότερο δεν ήταν δυνατό να πεί το μυαλό του στο ότι ο πιστορικός φίλος τους ήταν ζωντανός και εργαζόταν για τη σωτηρία τους.

Δίπλα στον ντέτεκτιβ καθόταν ο Κάρτερ. Το βλέμμα του ήταν γεμάτο δηλητήριο. Δεν μπορούσε φυσικά να ξεχάσει τις φοβερές γροθιές του Σέρινταν που λίγο νωρίτερα την ώρα της συμπλοκής

τὸν εἶχαν κάνει νὰ πέση ἀναίσθητος στὸ χῶμα. Τὸ κεφάλι του πονοῦσε ἀκόμα. Ἕνα ἄγιοιο μῖσος εἶχε φουντώσει μέσα του. Ἄν ἦταν στὸ χέρι του θὰ σήκωνε τὸ αὐτόματο καὶ θὰ γέμιζε μὲ καφτὰ μολύβια τὸ κορμὶ τοῦ διασήμεου ἀστροναύτη ἀσπιλωσιكوῦ. Δὲν θὰ λυπόταν τίς σφαῖρες. Ἄλλὰ ὁ Γκάροφεν ἤθελε ζωντανούς τὸν Σέρινταν καὶ τὴν παρῶά του.

Ἀπέναντι στὸν Σέρινταν ἦταν ἡ Νάναυ. Τὸ ποδῶπο τῆς κοπέλλας φαινόταν χλωμὸ καὶ κουρασμένο. Τὰ μάτια τῆς μονάχα ὅταν στοῦφονταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντέτεκτιβ ἔλαμπαν κι' ἔδειχναν πὼς παρ' ὅλο ποῦ φαινόταν κουρασμένη ἦταν ἑτοιμὴ σ' ἓνα του νεῦμα νὰ τινάγῃ ἀπὸ τὴ θέσι τῆς νὰ τὰ παῖει ὅλα γιὰ ὅλα ἀνοίγοντας καὶνούργια μὲτρη μὲ τοὺς συμμορίτες. Ὁ ντέτεκτιβ ὅμως ὅταν τὸ βλέμμα του διαστουρῶνόταν μὲ τὸ δικό της τῆς ἔνευε καθησυχαστικό. Δὲν ἦταν ἀκόμα καιρός. Ὅταν ἔφτανε ἡ στιγμή νὰ δοῦσαν αὐτὸς πρῶτος θὰ ἔδινε τὸ σύνθημα. Πρὸς τὸ παρὸν ὁ μὴ...

Ὁ Μῶρις Σούλιβαν καθόταν πλάϊ στη Νάναυ. Ἦταν μελαγχολικός, ὅνι τόσο γιὰ τὴ εἶχε δοεθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη αἰχμάλωτος τὸν ἀνθρώπου τοῦ πιδ ἀπαίσιου ἐγκληματία πολέμου, τοῦ Ἑοιχ Γκάροφεν, ὅσο γιὰ τὴ δὲν μπορούσε νὰ λύση τίς ἀπορίες ποῦ τὸν βασάνιζαν. Κι' ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες

ἦταν ὅτι δὲν ἤξερε σὲ ποῖον πλανήτη ἢ σὲ ποῖον ἀστεροειδῇ βρισκόταν αἰχμάλωτος αὐτῇ τῇ στιγμή. Οἱ συμμορίτες ποῦ συνώδευσαν τοὺς αἰχμάλωτους κάπνιζαν καὶ κουβέντιαζαν μεγαλόφωνα καὶ κάθε τόσο ξεσποῦσαν σὲ τρανταχτὰ κτηνώδη γέλια εὐχαριστημένοι γιὰ τὴ εἶχαν πετύχει στὴν ἀποστολή τους.

— Εἶσαι μακούα ἀκόμα τ' ἀφεντικό σου, Κάριτερ; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

Ὁ συμμορίτης τὸν κύτταξε λοξά.

— Μὴ διάζεσαι, ἀγάπη μου! ἀποκοίθηκε κοροϊδευτικά. Ἐπειτα, θαρῶ πὼς δὲν ἀνοήτερος τὸν συναντήσης τόσο καλύπτετα θάνασι γιὰ σένα. Δὲν πιστεύω νὰ νοιώζης πὼς σὲ χοιριάζεται γιὰ νὰ κάνετε πάστου!

Ὁ ντέτεκτιβ ἀνασήκωσε τοὺς ὄμους καὶ ναιμογέλασε.

— Ἀνέκαθεν ἤσκινα τζαναιπέτης, Φίδι!, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Μιὰ ἐρώτησι ἔκανα καὶ μοῦ εἶπες διακόσιες κουβέντες. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μοῦ προσφέρῃ καριουέλας τ' ἀφεντικό σου.

Ὁ Κάριτερ ἀνοίγνῳκλεισε μεσοικὰ τὰ δάχτυλά του γύρω ἀπὸ τὸ αὐτόματο ποῦ εἶχε στὰ γόνατα. Δὲν τοῦ ἔορεσε αὐτὸ τὸ χαμόγελο τοῦ ντέτεκτιβ.

— Σταμάτα νὰ γελάς, χαφιέ! τοῦ εἶπε.

Ὁ Σέρινταν δὲν μίλησε. Τὰ μάτια του ὅμως λάμψανε ἐπικίνδυνα. Ἄν ἔβλεπε αὐτῇ τῇ λάμπῃ ὁ συμμορίτης, σίγουρα θὰ ἔχανε τὸ κέφι του.

Ἄλλα δὲν τὴν εἶδε, γιατί τὰ μάτια τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ μέσα σὲ ἓνα δευτερόλεπτο ξαναπήρσαν τὴν ἀδιάφορη ἐκφρασί τους. Τὸ βλέμμα του, φαινομενικὰ ἀδιάφορο, πλανήθηκε δεξιά κι' ἀριστερὰ ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Καφετιᾶς πλαγιᾶς λόφων μὲ λιγοστὰ δέντρα ὑπῆρχαν σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς διαδρομῆς. Ἡ περιοχὴ στὴν ὁποία εἶχε χαραχτὴ ὁ μεγάλος αὐτὸς δρόμος ἔδειχνε ἀκατοίκητος. Σὲ τί ἄραγε νὰ χρειάζονταν αὐτὴ ἡ ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρος καὶ ποιούς σκοποὺς μπορούσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ;

— Θὰ σοὺ πῶ ἓνα μυστικό. Σέρινταν! εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο διακόπτοντας τὶς σκέψεις τοῦ ντέτεκτιβ ὁ Κάφτερ. Ὁ Γκάρφεν ἔχει τελειοποιήσῃ τὴν αὐτὴν τελευταία πολλὰ ἐφευρέσεις ἀπὸ ἐκείνες ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὅταν ἔκανε τὸν πόλεμο στὶς Βαυαρικὲς Ἀλπεῖς ἐναντίον τῆς Γήινης Κοινοπολιτείας ποὶν πέντε χρόνια. Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ τουπάνι;

Ὁ ντέτεκτιβ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀναορίγησε. ἤξερε τί ἐσήμαινε αὐτό. Ἦταν μιὰ φοβερὴ μέθοδος ἀσσανιστηρίων. Ἐνας μικρὸς προβολέας στήνόνταν δυὸ μέτρα πίσω ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτο τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ ἀνακρίνῃ ὁ Ἐριχ Γκάρφεν. Μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιοῦ ὁ προβολέας αὐτὸς ἐξέπευπε μιὰ πράσινη ἀκτὶνὰ ποὺ εἰσχωροῦσε στὸ κρανίον τοῦ κρατουμένου. Ὁ ἀνθρώπος ποὺ ὀρισκόταν δεμέ-

νος σ' ἓνα σιδερένιο κάθισμα καὶ ποὺ δεχόταν αὐτὴ τὴν πράσινη ἀκτινοβολία ἐνοιώθε φοβεροὺς πόνους καὶ ἐβγαζε ἀναορθρες κραυγὰς ζωοῦ κι' ὕστερα ἐπεφτε σ' ἓνα εἶδος καταιγισίας. Ἐχανε τὶς αἰσθήσεις του καὶ ἔμοιαζε σὰν νεκρός. Τότε ἔμπαινε σ' ἐνέργεια τὸ ἠλεκτρικὸ τουπάνι.

Τὸ ἠλεκτρικὸ τουπάνι ἦταν μιὰ λεπτὴ τρίγα κατασκευασμένη ἀπὸ εἰδικὸ ἄθραυστο καὶ ἀλύγιστο μέταλλο, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς μικρῆς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς τουμπούσε τὸ κρανίον καὶ εἰσχωροῦσε μέσα στοὺς βολβοὺς τοῦ ἐγκεφάλου, τοὺς ὁποῖους ἀνασκάλευε, χωρὶς ὅμως νὰ παρὰβλάψῃ τὴ λειτουργία τους ἢ νὰ σκοτώσῃ τὰ ζωντανὰ τους κύτταρα. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ ἀπαίσσιου βασανιστῆ. Τὸ ἠλεκτρικὸ τουπάνι ἀναιδούχλευε τὸ μυαλὸ τοῦ βασανιζομένου ἀνθρώπου καὶ τὸν ὑπογοῶνε ν' ἀποκαλύψῃ παρὰ τὴ θέλησίν του ὅλα τὰ μυστικὰ ποὺ ἐγνώριζε. Ὅταν μάθαινε ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν, ὁ Ἐριχ Γκάρφεν ἄφνευ ἐλεύθερο τὸν αἰχμάλωτο. Ὁ αἰχμάλωτος ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ δοκιμασία ἔχανε κάθε τι τὸ ἀνθρώπινο, ξεχνούσε ποιὸς ἦταν καὶ μεταβαλλόταν σ' ἓνα ἀνθρωπόμορφο κτῆνος. Πολλοὶ τέτοιοι αἰχμάλωτοι τοῦ Γκάρφεν, βρισκόνταν ἀκόμα σὲ διάφορα ἄσυλα τῆς Γήινης Κοινοπολιτείας χωρὶς ἐλπίδα νὰ θεραπευθοῦν.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΔΡΑΣΕΩΣ

Ο ΣΕΡΙΝ-
ΤΑΝ αναρρί-
γησε καθώς
ξανάφερε στο
μου του τις
μορφές των δυ
στιχισμένων
ανθρώπων που
είχαν δη όταν επέστρεφαν σω-
ματικά και ψυχικά ερείπια
από το βασανιστήριο του ή-
λεκτρικού τρυπανιού στη Νέα
'Υόρκη.

— Δεν μου απάντησες!,
διέκοψε πάλι τις σκέψεις του
ο Κάρτερ. Θυμάσαι λοιπόν
το ηλεκτρικό τρυπάνι;

Ο ντέτεκτιβ, καταπνίγον-
τας τα πραγματικά του αίσ-
θήματα, προσπάθησε να φα-
νῇ αδιάφορος.

— Ναί, το θυμάμαι, απάν-
τησε.

— Λοιπόν, τώρα τα πρά-
γματα γίνονται κάπως δια-
φορετικά. Εκείνος που άνα-
κρίνεται, ύστερα από την ά-
νύκρισι, όταν ξυπνήσει, δεν έ-
χει χάσει μονάχα το λογικό
του αλλά και τα μάτια του.
Γίνεται τυφλός. Πώς σου
φαίνεται αυτό; Δεν είναι ώ-
ραίο; Τρελλός και στρα-
βός!

Ο Σέρινταν προσπάθησε
να κρύψει τη φρίκη που ένοιω-
θε κάτω από ένα χαμόγελο.
Χαιρολόγισε και κούνησε ά-
διάφορα το κεφάλι του.

— Και γιατί μου τα λές
όλα αυτά; ρώτησε.

— Ω! Είναι μιὰ φιλική
προειδοποίησι!, απάντησε τὸ

φίδι: καυχάζοντας.

Τὰ μάτια του ντέτεκτιβ τρε-
μόπαιζαν. Πάλι εκείνη ἡ γνώ-
ριμη άστραπή πέρασε από
τὸ βλέμμα του. Προσποινήθη-
κε πὼς δὲν κατάλαβε.

— Δηλαδή; εἶπε χωρίς νὰ
χαμογέλαῖ πιά. Δηλαδή;

Ο Κάρτερ ένοιωσε μιὰ δυ-
νατὴ εύχαρίστησι τώρα πού
έδινε τὴ ρεμβάνς κι' έβλεπε
τὸν Σέρινταν νὰ παίρῃ φο-
βισμένο ὕφος.

— Δηλαδή, ἀδελφέ μου
Τζό, τὴν έχεις άσκημα! Τ'
άφεντικό ξέρεῖ ὅτι ἐσύ γνω-
ρίζεις πολλές ἀπὸ τίς τελευ-
ταίες τελειοποιήσεις τῶν μυ-
στικῶν ὀπλῶν τῆς Γῆινης Κοι-
νοπολιτείας κι' ἐπειδὴ ἡ ά-
πόφάσι του εἶναι νὰ ξεκαθα-
ρίσῃ ἀργά ἢ γρήγορα τοὺς
λογαριασμούς του πολέμων-
τας ἐναντίον τῆς Γῆς, πρέπει
νὰ μάθῃ τί ὀπλα έχει ν' ἀντι-
μετωπίσει γιὰ νὰ δρῇ τὸ ἀν-
τιφαρμακό. Ὅταν ἡ τηλεό-
ρασι τοῦ σταθμοῦ μας ἐπία-
σε τὸν «Πρωτέα II» νὰ περ-
νᾷ κοντὰ μας, ἦταν σὰ νὰ
τοῦ έπεσε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς
τοῦ λαχείου. Έβγαλε μπρο-
στὰ τοὺς μαγνήτες καὶ σὲ ψά-
ρευε! Τώρα λοιπόν, ἂν δοκι-
μάσῃς νὰ παραστήσῃς τὸν ζό-
ρικο, θὰ βάλλῃ σ' ἐνέργεια τὸ
ἡλεκτρικὸ τρυπάνι καὶ θὰ σὲ
κόψῃ ἀρνάκι. Μπήκες;

Τὰ μάτια τοῦ Κάρτερ
κοθῶς μιλούσε, εἶχαν μιὰ πα-
γωμένη έκφρασι έρπετοῦ. Ὁ
Σέρινταν ἀναστέναξε.

— Δεν ξέρω τίποτα ἀπὸ ἐ-
κείνα γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρε-
ται τὸ άφεντικό σου, εἶπε. Ἀ-
δικὰ θὰ μὲ παιδέψῃ.

— Θ' αρχίσει πρώτα από το κορίτσι σου!, έκανε κοροϊδευτικά ο συμμορίτης. Θα σε βάλλει σε μια ωραία θεσι να παρακολουθήσεις την παράτασι. "Όταν ακούσης την κούκλα σου να ούρλιάζει από τους πόνους που θα της κάνει η πράσινη ακτίνα, φαντάζομαι πως θ' αρχίσεις να θυμάσαι πολλά πράγματα. Κι' αν πάλι δεν θυμηθής, όταν βάρθης ή σειρά σου το ηλεκτρικό τρυπάνι θα φρεσκαρή τη μνήμη σου.

Ο ντέκετιβ δὲν μίλησε. Μέσα στο μυαλό του κατέστρωσε γοργά το σχέδιο. Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του στη Διαπλημνική Αστυνομία είχε αντιμετώπισει εκατοντάδες κακούργους. Πολύ σπανία όμως ήταν άναμεσα στο παγκόσμιο έγκληματικό πάνθεο έγκληματίες και φονιάδες της ιδιοσυγκρασίας και της εφευρετικότητας του Έριχ Γκάρφεν. Τον είχε δη ο ίδιος να ψήνεται καταδικασμένος σε θάνατο, επάνω στην ηλεκτρική καρέκλα στο κελί των θανατικών εκτελέσεων του Άλκατράζ. Και όμως τούτος ο άπαίσσιος βασανιστής ήταν πάλι ζωντανός και απειλούσε τη Γη και την Άνθρωπότητα με νέες καταστροφές! Ο Σέρνταν είχε να μάθει πολλά πράγματα ακόμα γι' αυτόν των εγκληματίων πολέμου. Άλλά υπήρχε καιρός αργότερα γι' αυτή τη δουλειά. Τούτη τη στιγμή το χρέος του ήταν άλλο. Έπρεπε με κάθε τρόπο να φροντί-

ση να ξεφύγουν αυτός και οι σύντροφοί του από τα χέρια του. Γιατί αυτός κι' η Νάνσυ ήξεραν πραγματικά πολλά άπόρρητα μυστικά από τα νέα όπλα με τα όποια είχαν έφοδιασθή τα στρατεύματα της Γήινης Κοινοπολιτείας για την προστασία της τάξεως και της ειρήνης στη Γη και στους άλλους πλανήτες. Ήξεραν πολλά μυστικά και αυτά τα μυστικά θα τα έπρόδιναν χωρίς φυσικά να το θέλουν, κάτω από την επίδραση της μυστηριώδους πράσινης ακτίνας και του τρυπανιού. Όχι ο Τζόε Σέρνταν δεν θα γινόταν ποτέ, έστω και χωρίς τη θέλησή του, προδότης! Η συνομιλία του με τον Κάρτερ τον διαφώτισε. Ήξερε τώρα για ποίο λόγο το αστρόπλοιο «Πρωτεύς» υποχρεώθηκε να προσγειωθεί σ' αυτόν των άγνωστο πλανήτη. Ο Γκάρφεν είχε το σχέδιο δό του. Άλλά αυτό το σχέδιο δεν θα ολοκληρωνόταν ποτέ. Θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να υποβληθή στο μαρτύριο του ηλεκτρικού τρυπανιού. Το ίδιο, ήταν βέβαιος, θα προτιμούσε κι' η Νάνσυ.

Οι πιθανότητες να ζήσει ή να πεθάνει ήταν πάντα το ίδιο σε κάθε περίπτωση γιά τον Σέρνταν. Ισοφάριζαν. Έτσι και τώρα. Θα έπαιζε γιά μια ακόμη φορά κορώνα-γράμματα τη ζωή του. Δεν ήθερε αν θα πέθαινε ή αν θα ζούσε ύστερα από την τρέλλα που σχεδίαζε να κάνει. Ένα μονάχα ήξερε. Ότι δὲν

Ἐπρεπε νὰ πέση ζωντανὸς στὰ γέονα τοῦ Ἑοιχ Γκάρφεν. Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα τὸν κύτταξε σὰ νὰ προσπαροῦσε νὰ μαντέψῃ τίς σκέψεις τοῦ τὸν βασάνιζαν. Ἐνα βλέμμα τοῦ ντέτεκτιβ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ. Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἔλεγε: «Εἶσαι ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα, Νάνσυ;» Ἐκείνη ἔνευσε καταφατικά. Τὸ βλέμμα τῆς ἀπάντησε: «Εἴμαι ἑτοιμὴ, Τζό!». Ὁ Σέρινταν ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Οἱ συμμορίτες ἐξακολουθοῦσαν νὰ κουβεντιά-ζουν. Ὁ Κάστερ, τὸ Φίδι, εὐχραιστημένους ὅπῳ τὸν ἑαυ-τό του κάπνιζε. Στὰ γόνατά του ἀναπαύονταν τὸ αὐτόμα-το. Ὁ σκωφὸς σκυμμένος στὸ βολάν τοὺς εἶπε γυρισμένη τὴ ράχη. Τὸ αὐτοκίνητο ἐξα-κολουθοῦσε νὰ τρέχῃ μὲ ἱλιγ-γιώδη ταχύτητα στὴ λεωφό-ρο. Πέρα μισοκρὰ στὸ βάθος τοῦ δρόμου φαίνονταν μερικά ὑπόστεγα. Ἐφτασε ἡ στιγμή. Ἡ τῶρα ἦ ποτέ!

Τὸ βλέμμα τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν ἄστρα-ψε σὰν φρεσκοβαμμένο ἀτσά-λι. Τοῦτο τὸ βλέμμα ἦταν ποῦ ἔκανε τοὺς κακούργους νὰ τρέμουν ὅταν τὸ ἀντίκρυ-ζαν.

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΘΕΣΙ

Ὁ ΤΖΟΕ Σέρινταν ἔκανε δυὸ κινήσεις ἀπίστευτα γοργές. Ἀσπάξε τὸ αὐτό-ματο ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ Κάστερ καί, πρὶν ὁ συμμορί-της τὸ καταλάβῃ, τὸ ὅπλο σὴ κώθηκε στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε

μὲ μιὰν ἀφάνταστη δύναμι στὸ κρανίον του. Ἐνῶ ὁ Κά-στερ σωριαζόταν στὰ πόδια του, ὁ ντέτεκτιβ πυροβόλη-σε. Δυὸ ἀπὸ τοὺς κακούρ-γους ἀνατράπηκαν κι' ἔπεσαν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἐ-νας ἄλλος δοκίμασε νὰ ἐπι-τεθῇ στὸν Σούλιβαν μὰ γαζώ-θηκε ἀπὸ τίς σφαῖρες τῆς Νάν-συ. Ἡ τολμηρὴ κοπέλλα εἶχε ταυτόχρονα κινηθῇ μὲ τὸν ντέ-τεκτιβ. Ὅταν ὁ Σέρινταν χτυ-ποῦσε μὲ τὸ αὐτόματο τὸ κε-φάλι τοῦ Κάστερ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ποῦ καθόταν κοντὰ τῆς ἔφερε τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου τοῦ ἑτοιμοῦ νὰ χτυπήσῃ τὸν Σέρινταν. Ἡ Νάνσυ δυὼς τὸν πόδιασε. Ἡ κώχη τῆς παλά-μης τῆς κοφτὰ ἔπεσε στὸ λαι-μό του· κι' ἡ ἀνάσα του κό-πηκε. Γούρλωσε τὰ μάτια καὶ γονάτισε. Τὸ πιστόλι του ἀπὸ τῇ μιᾷ στιγμῇ στὴν ἄλλη βρέ-θηκε στὴ φούντα τῆς κοπέλ-λας καὶ ἐκπυροσκοοῦντο στέλνοντας ἓνα καφτὸ μολύ-βι πρὸς τὸ μέος κάποιου τοῦ ὠμοῖσε ἐναντίον τοῦ κα-θηνῆ τῆς Ἀστροναυτικής.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ ντέ-τεκτιβ πυροβολώντας ἔκανε δυὸ πηδήματα τόσο γρήγορα ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ πα-ρακολουθήσῃ μάτι ἀνθρώπου κι' ἔφτασε τὸν σκωφὸ. Ἐνῶ ἡ Νάνσυ κι' ὁ Σούλιβαν, ποῦ εἶ-χε μπῆ κι' αὐτὸς τῶρα στὴ φα-σαρία παίρνοντας τὸ αὐτόμα-το ἐνὸς νεκροῦ συμμορίτη, προσπάτευαν τὰ νῶτα του, ὁ ντέτεκτιβ στήριξε τὴν κόν

νη του πλούτου του στο σφέρο-
κο του σωφέρ.

— Σταμάτα! διέταξε. Δια-
φορετικά σου ρίχνω!

Ο σωφέρ όμως ούτε φάνη-
κε πώς άκουσε. Έδωσε μιαν
άποτομη στροφή στο άμαξι
και το αυτοκίνητο αφήνοντας
τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο
τινάχτηκε προς ένα χαλτάκι
που βρισκόταν άριστερά. Ο
Σέρινταν πυροβόλησε. Το τι-
μόνι έφυγε από τα χέρια του
σωφέρ, αλλά ήταν άργα για
να προλάβει την καταστροφή.
Το αυτοκίνητο ανατράπηκε
κι' ο ντέτεκτιβ ένοιωσε για
μια στιγμή να τινάζεται στον
αέρα και να πέφτει θαρύς
στο χώμα. Κατακινώντας τον
τόνο και τη ζάλη που τον κυ-
ρίεψαν άνωοθώθηκε σχεδόν ά-
μέσως. Αναζήτησε με το
βλέμμα τη Νάνσυ. Την είδε
ορθή μαζί τον Σούλιβαν και
χαμογέλασε. Κάτω από το
αναποδογυρισμένο αυτοκίνη-
το άκούγονταν δογγητά.
Όσοι συμμορίτες είχαν νλυ-
τώσει από τις σφαίρες ήταν
βαρεια τοσυματισμένοι τώρα
κάτω από το καμιόνι.

— Τζό!, ψιθύρισε ή Νάν-
συ τρέχοντας κοντά του. Τι
θα κάνουμε τώρα;

Το σκοτάδι είχε αρχίσει
να πέφτει. Η νύχτα έρχόταν
πολύ σύνταμα σ' αυτόν τον
πλανήτη. Ο Σέρινταν κύταξε
γύρω. Το σχέδιό του είχε
πετύχει, αλλά μονάχα κατά
το ήμισυ. Είχε λογαριάσει
πώς, αφού έξώνωναν τους
συμμορίτες, θα έπαιρναν το
αυτοκίνητο και θα έσαναγύρι-
ζαν στη λίμνη των Ψαραν-

θρώπων εκεί που ήταν προσ-
γειωμένος ο «Πρωτεύς». Θα
έμπαιναν στον «Πρωτεύς» και
θα ξεκινούσαν άμέσως από
αυτόν τον πλανήτη για να συ-
νεχίσουν το ταξίδι τους στην
Άφροδίτη. Υστερα θα έβλε-
παν με ποιόν τρόπο θα ξε-
καθάρizαν τους λογαριασμούς
τους με τον ύπ' αριθμόν 1
Έχθρό του Κόσμου, τον ά-
παίσιο Έριχ Γκάρφει. Όμως
αυτά που λογαρίαζε δεν έγι-
ναν. Οι συμμορίτες έξωνώθη-
καν αλλά δεν μπορούσαν
πια ο Σέρινταν κι' οί συνε-
ργάτες του να γυρίσουν στη
λίμνη χωρίς αυτοκίνητο. Θα
έπρεπε να περπατήσουν πολ-
λές ώρες. ενώ σ' αυτό το με-
ταξύ θα διέτρεχαν έναν θανάσ-
σιμο κίνδυνο.

— Κάτι πρέπει να κάνου-
με, Νάνσυ, άπάντησε ύστερα
άπο μικρή σκέψη ο ντέτεκτιβ.
Να γυρίσουμε με τα πόδια
πίσω δέ γίνεται. Ο Γκάρ-
φει βλέποντας ότι άργεί να
έπιστρέψει στη βάση του το
καμιόνι με τους συμμορίτες,
που είχε στείλει να μάζε αί-
χμαλωτίσουν, θ' άρχιση ν' ά-
νησυγή. Και δέν είναι άπίθα-
νο να εξαπολύση άλλο αυτο-
κίνητο προς τα έδω. Τότε θα
έχουμε καινούργιες φασαρί-
ες, πράγμα που, όπως κατα-
λαβαίνεις, δέν μάζε συμφέρει.
Θα κάνουμε λοιπόν κάτι άλ-
λο. Ίσως αυτό θα είναι ή δέυ-
τερη τρέλλα που θα κάνουμε
σήμερα. Θα τα παίξουμε πά-
λι όλα για όλα.

Σήκωσε το χέρι κι' έδειξε
κατά το βάθος του δρόμου.
Μέσα στο μισοσκόταδο δια-

κρίνονταν έδω κι' εκεί σκόρπια μερικά ύπόστεγα.

— Νομίζω πώς εκεί βοίσκεται ένα πυραυλοδρόμιο, συνέχισε. "Αν καταφέρουμε κι' απολάβουμε ένα άστρόπλοιο σωθήκαμε.

— Και ό «Πρωτέας»: ρώτησε ό Σούλιβαν με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

Ό ντέτεκτιβ άναστήναξε.

— "Ισως άγαπώ περισσότερο από όλους σας αυτό τό άστροσκάφος!, άπάντησε. "Όμως είμαστε ύποχρεωμένοι προσωρινά τουλάχιστον, να τό θυσιάσουμε. Έκείνο που έχει σημασία αυτή τή στιγμή είναι να γλυτώσουμε από τό δόκανο που μάς έστησε ό "Ερικ Γκάοφεν.

— Κι' αν ό Μίκυ είναι άκόμα ζωντανός ή βαιοειά τραυματισμένος; Έκανε ή Νάνσυ. Θ' άφήσουμε μοναχό και άνυπεράσπιστο τό παιδί;

Ό Σέρινταν κούνησε τό κεφάλι.

— Ό γενναίος πιτσιόκος δυστυχώς δέν ζή πιά!, άπάντησε. Άπ' τίς κουβέντες που άκουσα να λένε οί συμμοριτες μέσα στο καμión κατάλαβα πώς είναι νεκρός. Τόν τραυματίσαν θανάσιμα και τό παιδί για να μην πέση τραυματισμένο στα χέρια τους προτίμησε να οιχτή σ' ένα γκρεμό που δόθηκε μοσχατά του. Αύτός ό γκοεμός έχει βάθος πάνω από τοιακόσια μέτρα. Ό Μίκυ βρήκε τό θάνατο σ' αυτό τό βάθος. Κατά συνέπεια δέν πρέπει να γελιόμαστε.

— Έν τάξει, Τζέ! Θα κά

νουμε δ,τι μάς πής, θήλωσε ή Νάνσυ.

— Άκουσε λοιπόν τό σχέδιό μου, είπε ό ντέτεκτιβ ενώ άρχισαν να προχωρούν προς τό λόφο. Είναι σχέδιο άπλό που θα έχει μεγάλη έπιτυχία αν καταφέρουμε να αϊφνιδιάσουμε τους φύλακες του πυραυλοδρομίου.

Και μέσα στο μισοσκόταδο, ενώ οί τρείς σκιές βάδιζαν με προφυλάξεις, ό Σέρινταν άρχισε να εξηγή τό σχέδιό του.

ΣΤΟ ΠΥΡΑΥΛΟΔΡΟΜΙΟ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ του πυραυλοδρομίου πήγαμνεσενόταν μέσα από τό σωματόπλεγμα με τό αυτόματο στόν

δμο. Φορούσε μία υπλήστολή με κάκκινα σειοήτια στα μονίκια του χιτωνίου του και στο παντελόνι του. Στη ζωή του κοβούντο δυή πιστόλια άκτίμων. Έκατό μέτασ πιδό εκεί ένας δεύτερος φύλακας άκούμπωσε σ' ένα σιδερένιο στήλο και κάπνιζε. Τό πυραυλοδρόμιο ήταν ένα άπέραντο γήπεδο. Ένα άστροπλοιο άναψιγύσαν άπάνω στον τοίποδα προσγειώσεως. Στην άριστερή πλευρά του γηπέδου προσγειώσεως ήταν τό ύπόστενο. Η πόρτα του ήταν μισάνοιχτη και ιαλούοιδα άσπροου φωτός γλυστρούσε έξω μαχαϊρώνοντας τή νύχτα. Μέσα στο ύπόστε-

γο ὑπῆρχαν σίγουρα συμμο-
ρίτες.

Οἱ τρεῖς ἱσκιοὶ σταμάτη-
σαν.

— Λοιπὸν Νάνσυ, ψιθύρι-
σε χαμηλόφωνα ὁ ντέτεκτιβ,
ποῖτεπαι δὲλὰ νὰ γίνουν ὅπως
εἶπαμε. Ἡ παραιμικὴ ἀποτυ-
γία θὰ μᾶς κοστίσῃ τὴ ζωὴ.
Ἐγὼ κι' ὁ καθηγητὴς θ' ἀνα-
λήθουμε τοὺς δυὸ φύλακες.
Ἐσὺ θὰ μῆνῃς στὸ ὑπόστε-
γο. Ἡ δουλειὰ σου εἶναι κυ-
ρίως μιά. Νὰ καταστρέψῃς τὸ
ραδιοτηλέφωνο καὶ τὰ ἄλλα
μηχανήματα ἐπασφῇς μὲ τὴν
κωκία βᾶσι τοὺς ποὺ θὰ ὑ-
πάρχουν ἐκεῖ μέσα. Σ' αὐτὸ
τὸ μεταξὺ ἐμεῖς θὰ ἔχουμε
δευτεροδέσει μὲ τοὺς δυὸ φύ-
λακες καὶ θὰ τρέξουμε νὰ σὲ
βοηθήσουμε. Ἐκείνο ποὺ ἔ-
χει σημασία εἶναι νὰ τοὺς
πιάσουμε στὸν ὕπνο. Τὸ ὅποι-
ο γεῖο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ εἶναι
ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσῃ
νὰ τελειώσουμε σύντομα. Κα-
τάλαβε;

Νῆνι Τζό! ἀπάντησε
μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ κοπέλλα.
Κατάλαβα.

— Λοιπὸν, ἐδῶ θὰ χωρί-
σουμε. συνένιγε ὁ Σέριονταν.
Ὁ καθένας ξέρει τώρα τί ἔ-
χει νὰ κάνει.

Τὰ μάτια του σπηλώθηκαν
γιὰ μιὰ στιγμή τοῦφερὰ στὸ
χλωμὸ ποσόφυπο τῆς μελα-
χροίνῃς κοπέλλας.

— Ὅτι κι' ὦν συμβῇ Νάν-
συ, εἶπε, νὰ ξέρῃς πῶς σ' ἀ-
γαπῶ.

Ἡ Νάνσυ τὸν ἀγκάλιασε
καὶ τὸν φίλησε.

— Εἰμαι πολὺ εὐτυχισμέ-
νη, Τζό, ἀναστέναξε, ποὺ τὸ

ἀκούω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ
ἔπὸ τὸ στόμα σου. Κι' ἐγὼ
σὲ λατρεύω, Τζό. Γεῖά σου.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου. Νάν-
συ!, εἶπε ὁ Σέριονταν σφίγ-
νοντας τὸ χέρι τῆς.

— Καλὴ τύχη, Νάνσυ!,
τῆς εὐχήθηκε ὁ καθηγητὴς.

Ἡ κοπέλλα ἀπομακρύνθη-
κε πρῶτῃ μέσα στὸ σκοτάδι
μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ὑπό-
στεγο. Ὁ ντέτεκτιβ τὴν πα-
ρακολούθησε γιὰ λίγο καθὼς
στενύονταν μὲ τὴν κοιλιά στὸ
καφετὶ γῶμα κι' ὕστερα, δταν
ἔπαψε νὰ τὴν βλέπῃ πιά, γύ-
ρισε πρὸς τὸν Σούλιβαν.

— Καὶ τώρα ἡ σειρά μας,
καθηγητά!, εἶπε.

Ὁ Σούλιβαν ἀγκάλιασε τὸ
αὐτόματο τοῦ καὶ ἔκανε θνα-
βίημα πρὸς τὰ εὐμυρὰ. Ὑ-
στερα διωκὼς πᾶν νὰ πετάνοιω-
σε γύρῃσε πίσω πάλι κοντὰ
στὸν ντέτεκτιβ.

— Ἄν πεθάνω, Τζό, εἶπε,
νὰ ξέρῃς πῶς πέθανα μ' ἕναν
μεγάλον καμπό!

— Δὲν καταλαβαίνω, Μώ-
ρις.

— Ἄν πεθάνω χωρὶς νὰ
ξέρω τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτη
ποὺ πατάμε, θάμωι ἀπαρη-
γόρητος ὡς τὴ Δευτέρα Πα-
ρουσία Τζό! Αὐτὴ ἡ ἱστορία
μ' ἔχει ἀναστατώσει. Ἐχω
γράψει πέντε τόμους τῆς ἀ-
στροναυτικῆς καὶ τὸ ἔργο
μου γιὰ τὴ Γῆ καὶ τοὺς πλά-
νῃτες θεωρεῖται πιά κλασσι-
κό. Καὶ ὅμως νὰ ποὺ αὐτὸ τὸ
ἔργο, ὅπου ἔχει τὸ λιμέοι
τῆς ἡ σιμυμορία τοῦ Γκά-
ρρεν μὲ θγάζει σκάρτο καὶ
μὲ τινάζει ὥς ἐπισπῆμονα
στὸν ἀέρα!

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε.
— Δὲν θὰ πεθάνουμε, Μώ-
ρις. Θὰ κερδίσουμε κι' αὐτὴ
τὴ φορά, γιὰτὶ τὸ οἶκιό εἶναι
μὲ τὸ μέρος μας. Ἐπειτα θὰ
ἐχῆς πολὺ καιρὸ μπροστά
σου νὰ μάθης τὰ καθέκαστα
γι' αὐτὸ τὸν πλανήτη. Νομι-
ζω μάλιστα πὼς θὰ σοῦ δοθῇ
ἐπ' αὐτῇ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ γράψης
κι' ἕναν ἕκτο τόμο γιὰ τὴν
Ἀστροναυτική σου.

Ἐσφ:ξαν σιωπηλὰ τὰ χέ-
ρια καὶ χώρισαν. Προχώρη-
σαν χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν
ἄλλο πρὸς τὰ συρματοπλέ-
γματα. Ὁ Σέρνιταν ἔφτασε
σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ σκέπαζε
τὸ σκοτάδι. Ἀπὸ ἐδῶ μπορού
σε νὰ περάσῃ τὸ συρματο-
πλέγμα χωρὶς νὰ τὸν μωριστῇ
ὁ φύλακας. Μ' ἕνα τίμαγμα
ἀκροβάτη χωρὶς νὰ ἀγγίσῃ
τὰ σύρματα, ποὺ δὲν ἦταν ἀ-
πίθανο νὰ ἦταν φορτωμένα
μὲ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, πρα-
γματοποίησε ἕνα ὑπέροχο
ἄλμα καὶ δρέθηκε μέσα ἀπὸ
τὰ σύρματα. Τὸ κορμί του
ἔπεσε ἐλαφρὰ στὸ χῶμα χω-
ρὶς θόρυβο. Ἐμείνε γιὰ μερι-
κὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος.
Τὸ βλέμμα του ἀγρυπνοῦσε
ἐξιδειχθὲς πρὸς τὸ μέρος τοῦ φύ-
λακα. Ὁ φύλακας πηγαίνον-
ερχόταν πάντοτε ἀνυποψίαστος.
Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν πα-
ρουσία του. Ὁ Σέρνιταν τὸν
περιεργάσθηκε προσεκτικὰ.
Ἦταν ἕνας γιγαντώσωμος
ἄνθρωπος μὲ τετραγωνικούς ὤ-
μους καὶ φαινόταν πὼς δ' ἔθε-
τε ἰσχυρὴ μυϊκὴ δύναμι. Πλη-
σίασε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντε-
τεκτιβ. Ὁ ντέτεκτιβ κρατοῦ-
σε τὴν ἀναπνοή του. Ἐκεῖνος

τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τὸν
διῇ. Τὸν ἄφησε νὰ κἀν δυὸ
βήματα καὶ τότε ὁ Σέρνιταν
μὲ εὐκίνησιά γάτας καὶ προ-
τεταμένο τὸ αὐτόματό ὥρμη-
σε ἐναντίον του. Ὁ φύλακας
γυρίσε ξαφνιασμένος. Τὰ μα-
τια του ἀστράψαν καθὼς εἶ-
δε ἕναν ἴσκιό νὰ πέφτῃ ἀπ' ἀ-
νω του. Ἐφερε τὸ χερί στὴ
ζώνη του νὰ τραβήξῃ τὸ πι-
στολι τῶν ἀκτινῶν μὰ δὲν
προφτάσε. Χρησιμοποιοῦντας
ὡς ρόπαλο τὸ αὐτόματο ὁ
θρυλικὸς ντέτεκτιβ τοῦ κατὰ
φέρει ἕνα δυνατό χτύπημα
στὴ βασι τοῦ κρανίου. Ὁ
συμμορίτης παραπάτησε σα-
μευσμένος, ἔσχασε τὸ πι-
στολι του κι' ἔπεσε μὲ τὰ
μούτρα στὸ χῶμα βγάζοντας
ἐνα πνιχτὸ βογγητό.

— Θὰ περάσουν τρεῖς ὥ-
ρες τουλάχιστον ὅσο νὰ ξυ-
πνήσῃς!, μουρμούρισε ὁ Σέρ-
νιταν. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ
θὰ θρυσκόμαστε μακριὰ.

Ἐσκυψε, τὸν ξολάφρωσε ἀ-
πὸ τὰ πιστόλια του καὶ μὲ
μάτια ποὺ λάμπανε ἔτρεξε
πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου φυ-
λακα. Εἶδε δυὸ σκιὲς νὰ συμ-
πλέκονται στὸ σκοτάδι. Ὁ
καθηγητὴς τῆς Ἀστροναυτι-
κῆς καὶ ὁ δεύτερος φύλακας
τοῦ πυραυλοδρομίου εἶχαν
πιστῇ στὰ χέρια. Μὲ σφι-
χτὰ τὰ δόντια ὥρμησε. Κάθε
λεπτό ποὺ περνοῦσε ἦταν πο-
λύτιμο. Ἄν ὁ φύλακας ἐξ ἄλ-
λου πρόφτανε καὶ πυροβολοῦ-
σε, ὁ πυροβολισμὸς θὰ εἶδο-
ποιούσε τοὺς ἄλλους ποὺ θρί-
σκονταν στὸ ὑπόστεγο καὶ ἀ-
πὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη
δὲλα μπορούσαν νὰ πάνε χαμέ

να. Μὲ τρία πηδήματα διέ-
τρεξε τὴν ὑπόλοιπη ἀπόστα-
σι· πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τοὺς
δυὸ ἄντρες πού πάλευσαν. Ὁ
φύλακας εἶχε θγάλει κι' ὅ-
λας τὸ πιστόλι του. Ὁ Σέ-
ριωταν ἀναρρίγησε. Σάλταρε
ἀπάνω του καὶ ἡ σιδερένια
γροθιά του διαγράφοντας ἔ-
να φοβερό τόξο θανάτου ἔπε-
σε σὰ σιδερένιο σφυρὶ ἀνάμε

**Ἐνα ἐκτυφλωτικὸ λευκὸ φῶς τύλιξε τὸ ἀστρόπλοιο καὶ ὁ Σέριωταν
ἐνοιώσε νὰ χάνη τίς αἰσθήσεις του...**

στα στα δυο φρύδια. Τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ συμμοριτῆ. Τὸ ὄπλο τοῦ καθηγητῆ Σούλιδαν βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ βροντίσῃ δυο φορές ἀκόμα στὸ καύκαλό του. Ὁ φύλακας σωριάστηκε σὰν ἄδειο σακκὶ στὰ πόδια τους.

—Καὶ τώρα σὸ ὑπόστεγο, Μώρις!, διέταξε ὁ Σέρινταν. Ἡ Νάνσυ μπορεῖ νὰ μᾶς χρειάζεται.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Ἡ ΝΑΝΣΥ εἰχε φτάσει πρὶν πέντε λεπτά στο ὑπόστεγο. Πατώντας ἀνά λαφρα σαν γὰ τα εφτάσε ἔξω ἀπὸ τὴ μισανοιχτὴ πόρτα. Με ἀγρυπνεσ όλες της τις αἰσθήσεις καὶ τὸ πιστόλι στο χέρι πλησίασε τὴν πόρτα καὶ ἀφουγκράστηκε. Ἰὸ αὐτὴ τῆς ἔπιασε κουβάντες. Κάρφωσε τὸ μάτι τῆς σὲ μιά χαραμαδά. Ἡ καρδιά τῆς βροντίσῃ χαρούμενα σὺν διαπίστῳσῃ πῶς μέσα στὸ ὑπόστεγο ἦταν μοναχὰ δυο συμμοριτῆς. Ὁ ἓνας ἦταν καθισμένος σὲ μιά πολυθρόνα μπροστὰ σ' ἓνα γραφεῖο. Ὁ ἄλλος καθόταν ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ κουβεντιάζαν.

Ἡ κοπέλλα ἀφῆσε τὸ παρατηρητήριό της καὶ πλησίασε τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Μ' ἓνα λάκτισμα τὴν ἀνοίξε ολότελα καὶ μὲ τὸ πιστόλι κουρνιασμένο στὴ

φούχτα τῆς στάθηκε στὸ κατώφλι.

— Ἀπάνω τὰ χέρια καὶ ἀκίνητοι!, διέταξε. Ὅποιος κάνει πῶς σαλεύει τοῦ τὴν ἀναψα. Σᾶς προειδοποιῶ πῶς αὐτὸ πού κρατᾶς λέγεται περιστροφὸ καὶ δὲν ἀστειεύομαι!

Εκεῖνος πού καθόταν στὸ τραπέζι χαμογέλασε. Ὁ ἄλλος ζάρωσε τὰ φρύδια. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς δυο δὲν σάλεψε.

— Τὰ χέρια ψηλά, εἶπα!, ἐπανέλαβε ἡ κοπέλλα.

— Καλῶς ὥρισες στὸ φτωχικό μας, Νάνσυ!, εἶπε ἐκεῖνος πού καθόταν στὸ γραφεῖο. Ἀνέκαθεν μ' ἄρεσαν κάτι κούκλες σὰν καὶ σένα, ὅταν μάλιστα ἐρχονται γιὰ ἐπίσκεψιν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Δὲν ἄκουσες τί εἶπα; ρώτησε βραχνά ἡ κοπέλλα.

— Ὁκέϋ!, ἀναστένανε αὐτός. Ὅρίστε. Δὲν σοὺ χαλάμε τὸ χατήρι! Σήκωσε τὰ χέρια σου, Ζάν!

Σήκωσαν κι' οἱ δυο τὰ χέρια. Ἡ Νάνσυ ἔκανε ἓνα βήμα. Τώρα θυμόταν ποίος ἦταν αὐτός πού τῆς μιλῶσε. Ἕνας παλιὸς τρόφιμος τῶν φυλακῶν τοῦ Σίγκ—Σίγκ πού εἶχε κατηγορηθῇ γιὰ μιὰ ληστρική ἐπίθεσιν ἐναντίον κάποιας τραπέζης. Κάποτε εἶχε γράψῃ πολλὰ γι' αὐτὸν στὰ «Χρονικὰ τῆς Νέας Ὑόρκης» (*) τὸν ἔλεγαν Ντάικ.

(*) Ὅπως ξέρουσιν οἱ τακτικοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Υπεράνθρωπου», ἡ Νάνσυ Ἐδὶλγκετον εἶναι ἀστυνομί-

— Καί τώρα πού καθόμασθε φρόνιμοι σαν ἀγγελοῦδια, δὲν θὰ μᾶς πῆς σὲ τί ὀφείλουμε τὴν τιμὴ αὐτῆς τῆς ἐγισκεφῶς σου; ρώτησε ὁ Ντάϊκ.

Ἡ Νάνσυ δὲν μίλησε. Τὸ βλέμμα τῆς καρφώθηκε στὸ πρόσωπό του. Κάτι δὲν τῆς ἄρεσε ἀπὸ τὸν τρόπο πού μιλοῦσε. Ἦταν σὰ νὰ μὴ λογάριζε τὴν κἀνὴ τοῦ πιστολιοῦ πού τὸν σημάδευε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχη. Ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλλα, ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴ πού εἶχε ἀναλάβει. Εἶδε τὴν συσκευὴ τοῦ ραδιοτηλεφώνου ἀπάνω στὸ τραπέζι. Στὸν τοῖχο ὑπῆρχε ἓνα ἄλλο ὑπερῆχητικό μηχανήμα ἐπικοινωνίας. Μ' αὐτὸ τὸ πυραυλοδρόμιο θὰ ἐρχόταν σίγουρα σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν πολιτεία στὴν ὁποία εἶχε τὸ στρατηγεῖο του ὁ Ἐριχ Γκάρφεν. Αὐτὰ τὰ δυὸ μηχανήματα ἔπρεπε νὰ καταστραποῦν.

— Δὲν θὰ μᾶς πῆς λοιπὸν, ξαναρώτησε ὁ Ντάϊκ, γιατί μπήκες μὲ τὸ πιστόλι στὸ χερί στο μαγαζί μας, Νάνσυ; Στοιχηματίζω πὼς ὁ Τζὼ ὁ φίλος σου θὰ βρῖσκεται κάπου ἐδῶ ἀπ' ἐξῶ. Καὶ ὅμως ἐγὼ εἶχα μάθει ὠραῖα πράγματα γιὰ σὰς. Μᾶς εἶχαν πῆ πὼς σὰς εἶχαν φορτώσει σ' ἓνα αὐτοκίνητο καὶ σὰς πῆγαιναν συστημένους σ' ἀφεντικό. Πὼς γίνεται νὰ βρῖσκεσαι ἐδῶ;

— Δὲν τὰ κατάφερε καὶ

ἡ ρέπορτερ στὴν ἐφημερίδα χρονικά τῆς Νέας Ὑόρκης.

τόσο καλὰ ὁ Κάρτερ τὸ Φί-δι!, ἀποκρίθηκε κοφτὰ ἡ Νάνσυ. Καὶ τώρα ὁ Κάρτερ καὶ ἡ παρέα του εἶναι μακαρίτες! Ἀφῆσε τὸ συρτάρι στὴ θέσι του ἐσύ!

Ἐκεῖνος πού καθόταν στὴν πολυθρόνα ὅσῃν ὥρα μιλοῦσε ἡ Νάνσυ μὲ τὸν Ντάϊκ εἶχε κατεβάσει μὲ τρόπο τὰ χέρια καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ ἓνα συρτάρι. Μέσα στὸ συρτάρι ὑπῆρχε ἓνα πιστόλι. Ἐκεῖνος ἀκούσε τὴν ἀπειλητικὴ φωνὴ τοῦ κοριτικοῦ καὶ κατὰλαβε πὼς ἡ κοπέλλα δὲν σήκωνε ἀστεία. Ἀπομάκρυνε τὰ χέρια ἀπὸ τὸ συρτάρι καὶ τὰ σήκωσε πάλι ψηλά. Ἡ Νάνσυ ἔκανε ἓνα δῆμα πρὸς τὸ ραδιοτηλέφωνο. Καὶ τότε ἀπότομα εἶδε κάτι πού τὴν ἔκανε νὰ παγώσῃ καὶ τῆς ἔδωκε ἀπάντησι στὴν ἀπορία πού τὴν βασάνιζε τόσῃν ὥρᾳ. Εἶχε τὸ λόγο του ὁ συμμορίτης Ντάϊκ πού φαινόταν ψυχραίμος καὶ σχεδὸν εὐχαριστήμενος. Τὸ ραδιοτηλέφωνο ἦταν ἀνοιχτό! Κι' ὅλες οἱ κουβέντες πού γίνονταν τούτῃ τῇ στιγμῇ ἐδῶ μέσα μεταδίδονταν κάπου. Πὼς δὲν τὸ εἶχε προσέξει αὐτό; Ὅταν μῆλκε στὸ ὑπόστεγο τὸ ραδιοτηλέφωνο βρισκόταν σὲ λειτουργία. Ὁ Ντάϊκ κι' ὁ ἄλλος μὲ καποῖον μιλοῦσαν. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος τώρα ἤξερε τί συνέβαινε στὸ ὑπόστεγο. Εἶχε μάθει πὼς εἶχε μῆ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χερί, εἶχε ἀκούσει πὼς ὁ Τζὼ ἦταν ἐλεύθερος, εἶχε πληροφορηθῇ πὼς ὁ Κάρτερ καὶ οἱ ἄλλοι συμμορίτες πού τοὺς εἶχαν πιάσει αἷμα

λάττους ήταν νεκροί! Τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν επικίνδυνα. Ὁ Γκάοφεν θὰ ἔπαιρνε κροαυνοβόλα μετὰ καὶ ἑσῶς δὲν θὰ πρόφταιναν νὰ ξεφύγουν.

Μιά ἀνδρὶα ἀπελπισία τὴν κυρίεψε. Ὁμοίωσε στὸ ραδιοτηλέφωνο νὰ τὸ καταστοῦν. Μὰ ἀπὼς στὴ φούρια τῆς φέγγασε δι' αὐτὸ τὸν τοῖπο ὅσῃνε ἀκάλυπτα στὴ διάθεσι τοῦ Ντάϊκ τὰ νῶτα τῆς. Ὁ Ντάϊκ οἶγτηκε ἀπὼς τῆς. Ταυτόχρονα ἐκεῖνος ποὺ καθόταν κατέβασε τὰ χεῖρα κι' ἔβριξε τὸ συτόρι. Τὸ χεῖρ τοῦ φούγτισσε τὸ πιστόλι ποὺ βγαλκώταν ἐκεῖ. Ἡ Νάνσυ πυροβόλησε δυὸ φορές. Τὸ χεῖρ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ συτόρι κι' ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἀνῆκε τὸ χεῖρ ἔντριξε ἀπότομα πίσω κι' ἀκούμπησε ἀναπαυτικὰ στὴ σάχη τῆς πολυθρόνας. Στὸ παυκώμισό του δυὸ μικροὶ κόκκινοὶ λεκέδες φάνηκαν. Οἱ λεκέδες μενῶλυσαν.

— Τὸν σκοτώσατε! ὅκουςε βραχνῇ τὴ φωνὴ τοῦ Ντάϊκ πίσω τῆς. Μὰ καὶ σὺ δὲν πρόκειται νὰ νηπιώσης.

Ἐνῶς δλόκερο τὸ μέρος τοῦ συμμοριῆ τὴν πέφτη στοὺς ὤμους τῆς. Τὸ κομμάτι τῆς ἔντριξε πρὸς τὰ ἐμποδὲς καὶ μὲ μιὰν ἀπίστευτα νοσηλὴ κίνησι τὸν ἐξφοοτώθηκε καὶ τὸν τῖναξε στὸν ἀπέναντι τοῖνο. Ὁ Ντάϊκ οὐλοῖσσε σὸν πληγνυμένους ἔλεφαντας καὶ ἀλωρθώθηκε. Στὰ νέρια τοῦ κρατοῦσε ἕνα πιστόλι ἀκτίγων. Μιά ἀκτίνα ξεπήδησε ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του καὶ ταξίδεψε πρὸς

τὸ μέρος τῆς κοπέλλας. Ἡ Νάνσυ ἔσκιψε. Ἡ ἀκτίνα πέρασε πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς. Ταυτόχρονα ἀντεπυροβόλησε. Τοεῖς νλώσσεσ φωτιδῶς δγῆκαν ἀπὸ τὸ πιστόλι τῆς. Τοεῖς σφαῖρες ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη ταξίδεψαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ συμμοριῆ. Ἡ μιὰ τσάκισε τὸ χεῖρ τοῦ Ντάϊκ ποὺ κρατοῦσε τὸ ὄπλο ἀκτίγων. Τὸ ὄπλο κύλησε σπὸ πάτωμα κι' ὁ Ντάϊκ μούγγωσε ἀπὸ τὸν πόνο. Τοῦτο τὸ μούγγωισμα ὡς ἐνεῖνε στὴ μέση ἀπὸ τὴν δουλειὰ ποὺ ἔκαμν οἱ δυὸ ὑπόλοιπες σφαῖρες τῆς Νάνσυ. Τὰ κατὰ πολὺβια σπηνώθηκαν στὸ στήθος τοῦ καὶ ὁ κοκοῦρος νομάτισε θανάζοντας μασσημένους ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΤΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

ΤΗΝ ΑΜΕΣΩΣ ἐπόμενη στιγμή ἡ κοπέλλα κατὰ φέρνοντας δυνατὰ χτυπήματα μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου τῆς κατέστρεψε τὴ συσκευή τοῦ ραδιοτηλεφώνου καὶ τὸ ὑπερηχητικὸ μηχανήμα. Τώρα φυσικὰ κι' ἡ ἴδια καταλάβαινε πὼς ἦταν κάπως ἀανά. Ὅτι εἶχε νὰ μάθῃ τὸ ἥξερε ὁ Ἑοῖν Γκάοφεν. Βγήκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. Μέσα στὸ σκοτάδι συνάντησε τὸν Τζόε Σέρινταν καὶ τὸν καθηγητὴ. Ἐτρέχαν κι' αὐτοὶ νὰ βοηθήσουν. Εἰ-

χαν άκούσει τούς πυροβολισμούς κι' είχαν φοδηθή πώς κάτι άσκημο τής είχε συμβή.

— Πρέπει νά φύγουμε άμέσως, Τζό!, είπε. 'Ο Γκάροφεν ξέρει πώς είμαστε έλεύθεροι.

Σε πεντακόσια μέτρα από στας! διοσκόταν τὸ άστροπλοιο τῶν συμμοριτῶν. Ἐτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ καθὼς ἔτρεχαν ἡ Νάνσυ τοὺς ἐξηγοῦσε τὰ καθέκαστα.

— Δὲν θὰ προφτάσουν νὰ μᾶς πιάσουν!, εἶπε ὁ Σέρινταν.

— Μήπως ἔμοσθες τουλάχιστον, Νάνσυ, πὼς τὸν λένε αὐτὸν τὸν πλανήτη; ὠτίησε ὁ Σούλιθαν μὲ άγωνία.

Τὸ κορίτσι τὸν κύτταξε μὲ άπορία.

— 'Οχι! Δὲν εἰσαθα!, εἶπε.

— Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος άνθρωπος!, άναστέναξε ὁ καθηγητής.

— Φτάσαμε!, εἶπε λαγανιασμένος ὁ ντέτεκτιβ. Ἐμπρός. Μέσα!

Μπήκαν μέσα στὸ άστροπλοιο. Ἦταν ἕνα μεγάλο θωρακισμένο διαστημόπλοιο. Μὲ μιὰ γοργή ματιά πού ἔρριξε ὁ Σέρινταν στὰ λεπτά καὶ πολύπλοκα μηχανήματά του κατ'άλλαβε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα τεχνικῆς. Πῆρε τὴ θέσι του στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως καὶ μίλησε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο:

— Ἐτοιμοὶ πρὸς άπογείωση! Περᾶστε τίς ζώνες άσφαλείας στὴ μέση σας. Προσοχή!

Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Σούλιθαν

δέθηκαν στὰ καθίσματά τους. Ὁ ντέτεκτιβ φούχτισσε τοὺς μογλοὺς τῶν άπωθητῶν πυραύλων καὶ τοὺς τράβηξε πρὸς τὰ πίσω. Κολῶνες φωτιάς ξεπήδησαν ἀπὸ τὴν πρῶνὴ τοῦ άστροπλοίου. Τὸ σκάφος τρανάντηκε καὶ δοῦσε πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ὁ Σούλιθαν κι' ἡ Νάνσυ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔβγαλαν τίς ζώνες άσφαλείας καὶ σηκώθηκαν. Τώρα τὸ σκάφος κάτω ἀπὸ τὴν ἔμπειρη καθοδήγησι τοῦ διαστημοῦ άστρουναῦτη ντέτεκτιβ τοξίδευε σταθερὰ στὸν ἄέρα.

— Σὲ τρία λεπτά θάγουμε βγῆ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα πύλῳ τοῦ πλανήτη, εἶπε ὁ Σέρινταν οἰκνώντας μιὰ ματιά στὶς βελόνες τῶν μετρητῶν ὕψους. Ὅταν μποῦμε στὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος θὰ χαρῶμε τὴν καινούργια πορεία μας.

— Καταραμένο άστρο!, μουρμούρισε ἡ Νάνσυ, κυττάζοντας ἀπὸ ψηλὰ τώρα τὸν πλανήτη πού τοὺς κόστισε τόσες προειπέσεις. Ἦοθαμε τέσσερις καὶ φεύγουμε τρεῖς. Ἀφήσαμε ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς άγαπητοὺς μας συντρόφους.

Καλεῖς δὲν μίλησε. Ὁ νοῦς του πῆγε στὸν Μίκι. Τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἦταν μαζί τους. Τὸ άπρόσμετο παιδί ἦταν νεκρὸ. Μιὰ βασιεῖα θλίψι σκέπαζε τίς καρδιὰς τους. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε ἕνα παρόξενος θόρυβος κι' ὅλοι κάρφωσαν τὸ βλέμμα στὸ κεντρὸν τῆς τηλεόρασεως. Μέσα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεόρασεως τοῦ άστρο-

πλοίου κάτι άρχισε νά σχεδιάζεται. Μερικές τρέμουσες καί τεθλασμένες γραμμές φάνηκαν στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα ὅλες αὐτὲς οἱ γραμμὲς πῆραν ἓνα συγκεκριμένο σῆμα. Μιὰ ἀγρία μοοφή ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἄφαιζε ἀπὸ λύσσα ὁλοκληρώθηκε στὴν ὁδὸν.

— 'Ο Γκάοφεν! 'Ο 'Εριχ Γκάοφεν!, μούγγρισε ὁ ντέτε κτιβ κι' ἐνωίωσε σὰν ἓνα παγωμένο χέρι νά σέρνεται στὴ σαγκοκοκλιὰ του. Μὰς παρακολουθοῦν!

'Ο Γκάοφεν άρχισε νά μιλάει. 'Η φωνή του εἶχε ἓναν τῶνο ἀνρίας ἀπειλῆς. Μιλοῦσε ἐγγλέζικα ἀλλὰ μὲ ξενική προφορά.

— Γύρισε πίσω, Σέρινταν! εἶπε ἡ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ὁδόν. 'Ο,τι καὶ νά κάνης δὲν παύκεται νά ξεούγης. 'Απὸ τὰ χέρια τοῦ 'Εριχ Γκάοφεν κανεὶς δὲν ξέφυγε ποτὲ ζωντανός, ἐκτὸς ἀν αὐτὸ τὸ θελήσω ἐνῶ ὁ ἴδιος. 'Αδίκαια λοιπὸν κόπιασες νά κάνης τὰ ὅσα ἔκανες. Σὲ λίγο τὸ ἀτμόπλοιο ποὺ ἔκλειες δὲν θὰ σέ ὑπακούει. Εἶναι δικό μου τὸ σκάφος. Καὶ σ' αὐτὸ τὸν πλησίτη ἐμψυγα καὶ ἔμψυγα ὑπακούουν τυφλά στὶς διαταγές μου. Σταμάτα λοιπὸν τὴν τοῖλλα ποὺ ἀρχίσες. Γύρισε πίσω μὲ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ προσγειώσου ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ξεκίνησες.

Μιὰ βορειὰ βλαστήμια ἦταν ἡ ἀπάντησι. 'Η μοορὴ στὴν ὁδὸν τῆς τηλεοράσεως ἐκόγχασε.

— 'Απάντησέ μου λοιπὸν, Σέρινταν! Καὶ δὲν ὑπάρχει

λόγος νά νευριάζης. 'Απάντησέ μου. Θὰ κάνης ἢ δὲν θὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω; Γιατί σὲ λίγο ἴσως θὰ εἶναι ἀργὰ γιὰ ὁ,τι ἀποφασίσσεις. Θὰ εἶναι ἀργὰ γιατί πρέπει νά ξέρης ὅτι, ὅταν σὲ ξαναφέρουν στὰ χέρια μου, δὲν θὰ σὲ λυπηθῶ.

'Ο ντέτεκτιβ ἄοπασε ἓνα σίδερο ποὺ βρέθηκε μπροστά του καὶ τὸ πέταξε μὲ δομῇ ἀπάνω στὴν μοοφή ποὺ σχε διαζόταν στὴν ὁδόν. Τὸ σίδερο βρόντησε ἀπάνω στὴ συσκευή καὶ ὁ δέκτης τηλεοράσεως θορυβιασίστηκε. 'Η μοοφή τοῦ 'Εριχ Γκάοφεν χάθηκε ἀπὸ τὸ κοντόν.

— 'Εν τάξει, τώρα δὲν θὰ μὰς ξαναενοχλήσῃ πιά!, μούγγρισε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Νάνσυ. Τὸ ἠλεκτρονικὸ μάτι τοῦ σκάφους άρχισε νά ἀναδοσθῇ.

— Κάποιος μὰς πλησιάζει, Τζό!, φώναξε ἡ κοπέλλα.

'Ο Σέρινταν κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ πλαίσιο τοῦ ραντάρ. Τὸ ἠλεκτρονικὸ μάτι δὲν εἶνε γελαστή. Τὸ ραντάρ ἐπιβεβαίωσε τὸ πλῆγμα. 'Ενῶ ἀτμόπλοιο ποὺ ἔτρεχε μὲ διπλάσια σγεδὼν ταχύτητα ἀπὸ τὸ δικό τους τοὺς πλησίαζε.

— Θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσου με!, δήλωσε ξερὰ ὁ Σέρινταν.

Δυὸ βοθειὰ γοντάρια εἶχαν σγεδιαστῇ στὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του ἔκριναν ἀπὸ συγκίνηση. Τὸ βλέμμα του ἔκανε μιὰ γοργὴ βόλτα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους.

Ἡ καρδιά του βρόντησε σὰν διεπίστωσε ὅτι τὸ σκάφος δὲν ἦταν ἐξωπλισμένο. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει. Τὸ ἀστρόπλοιο τῶν συμμοριτῶν δὲν εἶχε οὔτε κανόνια οὔτε συστοιχίες πολυβόλων. Ἐνοίωσε ξαφνικὰ τὸ μάταιο τῆς προσπάθειάς του νὰ ξεφύγῃ. Τίποτα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν! Τὸ πλανητόπλοιο ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε θὰ τοὺς ἔφτανε σὲ λίγο καὶ θὰ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ παραδοθῶν. Ἡ θέσι τους ἦταν ἀπελπιστικά κρίσιμη. Σωτηρία δὲν ὑπῆρχε.

ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟ τοῦ Σέριν
ταν συσπάτη
κε νευρικά.

—Μιά λύσι-
μονάχα ὑπάρ-
χει, εἶπε.

Ὁ καθηγη-
τῆς κι' ἡ κοπέλλα τὸν κύττα-
ξαν παραξενεμένοι. Δὲν μπο-
ρούσαν νὰ καταλάβουν τί ἐν-
νοοῦσε.

— Γί' αὐτὴ τὴ λύσι ὅμως
πρέπει ν' ἀποφασίσουμε καὶ
οἱ τρεῖς, συνέχισε μὲ φωνὴ
ποὺ ἔταξε ἐλαφρὰ ὁ ντέτε-
κτιβ. Θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ
μᾶς πλησιάζουν, καὶ στὴν
κατάλληλη στιγμή θὰ τοὺς
ἐμβολίσουμε! Τὸ ἰσχυρὸ σι-
δερένιο ἔμβολο ποὺ ὑπάρχει
στὴν πλῶρη αὐτοῦ τοῦ σκά-
φους θὰ καρφωθῇ στὰ πλευ-
ρὰ τοῦ ἀστροπλοίου τῶν συμ-
μοριτῶν. Τὸ ἀστροπλοιοὺς τοὺς
θὰ καταστραφῇ σίγουρα. Ἄλ-

λὰ καὶ ἡ δική μας θέσι δὲν
θὰ εἶναι καλύτερη. Σ' αὐτὴ
τὴν σύγκρουσι ποὺ θὰ γίνῃ,
ἐνῶ τὰ πλανητόπλοια θὰ τα-
ξιθεύουν μὲ ὅλη τὴν ταχύτη-
τά τους, κανεὶς δὲν θὰ μεί-
νῃ ζωντανός.

— Τζό! Αὐτὸ ποὺ σχεδιά-
ξεις νὰ κάνῃς εἶναι μιὰ τρέλ-
λα!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

— Τό ξέρω. Νάνσυ!, πα-
ραδέχτηκε μελαγχολικά ὁ Σέ-
ρινταν. Μὰ προτιμῶ αὐτὸν
τὸν θάνατο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ
μᾶς προετοιμάζει ὁ Γκάρφεν.
Πάντως τίποτα δὲν πρόκει-
ται νὰ κάνω ἂν δὲν ἐνῶ τὴ
γνώμη σας. Ἄν ἦταν ἐξωπλι-
σμένο τοῦτο τὸ σκάφος θὰ
μπορούσαμε νὰ δώναμε μιὰ
σκληρὴ μάχη ποὺ ἴσως τὴν
κερδίζαμε. Ἀλλὰ στὴ διάθεσί
μας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα πο-
λιβόλο.

Ὁ καθηγητῆς Σούλιβαν ἔ-
κανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ ντέτεκτιβ.

— Εἶμαι μαζί σου, Σέριν-
ταν!, εἶπε.

— Ἐσύ Νάνσυ; ρώτησε
ὁ ντέτεκτιβ.

— Ἐν τάξει. Τζό!, ἀπο-
κρίθηκε ἡ κοπέλλα καὶ ριχτή-
κε στὴν ἀγκαλιά του μὲ δα-
κτυσμένα μάτια. Θέλω νὰ πε-
θῶν μαζί σου.

Ὁ ντέτεκτιβ τῆς χαϊδεψε
τὰ μαλλιά.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ
κλαῖς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε.
Κάναμε ὅτι ἔπρεπε. Θὰ κά-
νουμε μέχρι τέλους τὸ καθή-
κον μας.

Θόρυβος κανεὶς ὅτι τοῦτος ὁ
ἄνθρωπος ἀκούσε μιὰ πα-
ράξενη γοητεία σὲ ὅλους ὁ-

σους τὸν πλησίαζαν. Ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη ἡ Νάνσυ κι' ὁ Σούλιδαν, ἐξοικειωμένοι πιά μὲ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου ποὺ ἔφτανε γοργά, ξανάγιγναν ἡρεμοὶ καὶ πῆραν τὶς θέσεις τους μπροστὰ στὰ μηχανήματα, τὴν παρακολούθησι τῶν ὁποίων εἶχαν ἀναλάβει. Φέρνονταν σὰν ὅλα νὰ πῆγαιναν κανονικά καὶ σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι τῆς ζωῆς τους. Ὁ Σέρινταν γαντζωμένος στὰ πηδάλια μὲ προσηλωμένο τὸ βλέμμα στὸ ραντάρ ὠδηγοῦσε σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα. Μέσια στὸ ραντάρ τὸ ἀστρόπλοιο ποὺ τοὺς κατεδίωκε ὀλοένα καὶ μεγάλωνε. Εἶχαν βγῆ κάμποσιν ὥρα τώρα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη, εἶχαν περάσει τὴν στρατόσφαιρα καὶ τὴν ἰονόσφαιρα καὶ ταξίδευαν στὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος. Ὑστερα ἀπὸ λίγο μπορούσαν νὰ διακρίνουν μὲ γυμνὰ μάτι τὸ πλανητόπλοιο ποὺ ἐρχόταν πίσω τους. Ἦταν ἓνα μεγάλο σκάφος. Ὁ Σέρινταν τὸ περιεργάστηκε χρησιμοποιώντας τὶς εἰδικὲς τηλεοπτικὲς διόπτρες του. Εἶχε βαρὺ ὀπλισμὸ καὶ ἰσχυρὸ θώρακα. Ὅσο ἰσχυρὸ ὁ μὴς θώρακα κι' ἂν εἶχε δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντέξῃ στὸν ἐμβολισμό!

— Θὰ τὸ ξεκοιλιάσουμε!, μουρμούρισε σχεδὸν εὐθυμα.

Ὑστερα ἄμως πάλι ξανάγιγε σοβαρὸς καὶ μέσα στὰ μάτια του ἔλαμψε μιὰ φλόγα μίσους. Ἡ κρίσιμη στιγμή πλησίαζε. Ὑστερα ἀπὸ πέν-

τε τὸ πολὺ λεπτὰ τὸ ἓνα σκάφος θὰ δρισκόταν σχεδὸν διπλά ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τότε θὰ ἔκανε τὴν ἀπότομη στροφή καὶ θὰ ριχνόταν ἀπάνω στους συμμοριτες. Ἡ σύγκρουσι θὰ ἦταν ἀπεριγραπτά τρομερή. Μελέτησε ὅλες τὶς κινήσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ μέχρι τὴν τελευταία τους λεπτομέρεια.

— Μᾶς φτάσαμε, Τζό!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

— Εἶμαι ἑτοιμὸς, ἀγάπη μου!, ἀπάντησε συγκινημένος. Ὅλα θὰ τελειώσουν σὲ λίγο. Δὲν πιστεύω νὰ φοβάσαι, Νάνσυ;

— Ὅχι, Τζό! Μιὰ καὶ θὰ πεθάνω μαζί σου δὲν φοβάμαι.

— Ἐγὼ θὰ πεθάνω μὲ τὸν καιμὸ πὼς δὲν κατάφερα νὰ μάθω τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ πλανήτη ποὺ στάθηκε μοιραῖος γιὰ τὴ ζωὴ μας!, ἀναστεναξε γεμάτος παράπονο ὁ καθηγητής. Εἶχα ἐλπίζει πὼς θὰ τὸ μάθαινα, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤρθαν ἀνάποδα.

— Προσοχή!, ἀκούστηκε βαρεῖα ἡ φωνὴ τοῦ Σέρινταν. Γυρίζουμε!

Τὸ διαπλανητικὸ σκάφος τῶν συμμοριτῶν δρισκόταν τώρα ἄρκετὰ κοντὰ τους. Ἡ στιγμή καὶ ἡ θέσι γιὰ τὴν ἐπίθεσι ἦταν κατάλληλες. Μὲ τεντωμένα ὅλα τὰ νεῦρα τοῦ κορμιοῦ του ρίχτηκε στὰ πηδάλια ὁ ντεκτεκιβ. Τὸ σκάφος χοροπήδησε μὲ πάταγο καθὼς ἄρχισε νὰ παίρῃ στροφή.

— Θεέ μου!, ξεφώνησε η Νάνσυ.

— Ο διάβολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τί μου γίνεται!, έκανε ο Σούλιβαν φέρνοντας τὰ χέρια μπροστά στα μάτια του.

Ο ντέτεκτιβ ένοιωσε τὰ χέρια του να γλυστρούν από τὰ πηδάλια.

— Παραλυτικές ακτίνες!, έκανε με πνιχτή φωνή.

Πραγματικά κάτι περίεργο συνέβη μέσα στα τελευταία αυτά δευτερόλεπτα και οι τρεις αστροναύτες ένοιωσαν πολύ άσκημα. Ένα τόσο φωτός ξεπετάχτηκε από κάποιον προβολέα του αστροπλοίου που τους είχε πλησιάσει. Και αυτό το φώς που είχε μιὰ έκτυφλωτική λάμψη, τύλιξε το σκάφος του Σέρινταν, σαν φλόγα και πέρασε στο έσω-τερικό του. Αυτό δὲν κράτησε περισσότερο από ένα λεπτό. Ύστερα ο προβολέας έσβησε. Στο ένα όμως αυτό λεπτό μέσα στο σκάφος είχαν γίνει πολλά παράξενα πράγματα. Ο καθηγητής Σούλιβαν είχε σωριασθή σαν κουβάρι στο καθισμά του άνικανος να σιλήσει. Η Νάνσυ Έδιλγκτον είχε πέσει ανάσκελα στο χαλυδώνιο πάτωμα κι' έμοιαζε σαν νεκρή. Ο ντέτεκτιβ με παράλυτα χέρια και πρεσμένο το κεφάλι στο στήθος του είχε χάσει κάθε ίχνος θελήσεως κι' ένοιωσε το μυαλό του γεμάτο βολὰ σύννεφα.

Το αστρόπλοιο ταξίδευσε ακυβέρνητο για μερικές στιγμές. Ύστερα όμως σαν κάποιον άόρατο χέρι να άρπαξε

τὰ πηδάλια και τους μιχλούς ταχυτήτων άνέκοψε ταχυτητα και σε λίγο σχεδόν σταμάτησε. Ένα μηχανήμα τηλεκινήσεως είχε μπη σε λειτουργία από το αστρόπλοιο των συμμοριτών και το σκάφος ήταν τώρα αϊχμαλώτo του.

Την ίδια στιγμή από το πλαινητόπλοιο βγήκαν δυο συμμοριτές με στολές διαστημανθρώπων και ριχθηκαν στο κενό. Πρώτα ο ένας κι' ύστερα από λίγο ο άλλος. Κι' οι δυο, ο ένας πίσω από τον άλλο, προχώρησαν με άργες κινήσεις προς το σκάφος του Σέρινταν. Σκαρφάλωσαν άπάνω του και ύστερα από μιὰ σύντομη προσπάθεια χρησιμοποϊώντας διάφορα εργαλεία που είχαν μαζί τους άνοιξαν το καπάκι της εισόδου και πήδησαν μέσα.

Ο ένας από τους δυο πήρε τη θέση του αναισθητου ντέτεκτιβ, ενώ ο άλλος έδενε χειροπόδαρά τους αναισθητους ανθρώπους. Ύστερα από ένα λεπτό το σκάφος άρχισε να κινείται πάλι. Άλλά τούτη τη φορά κρατούσε αντίθετη πορεία από εκείνη που είχε ο Τζόε Σέρινταν. Ξαναγύριζε με αναισθητους τους τρεις αϊχμαλώτους στον άγνωστο πλανήτη, όπου ο Έριχ Γκάρφεν τους περίμενε γεμάτος λύσσα προετοιμαζοντας και για τους τρεις έναν μαρτυρικό θάνατο.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΚΑΡΦΕΝ

ΟΤΑΝ ο Τζόε Σέρινταν άνοι

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἄρχισε μιὰ ἄγρια ἐπίθεσι κι' ἕνας φοβερὸς σί-
φουνας σηκώθηκε.

Ξε τὰ μάτια του ἦταν σ' αὐτὰ συνερχόταν ἀπὸ ἕναν φο-
βερὸ ἐφιάλτη. Ἐνοιῶθε μιὰ
φοβερὴ ἐξάντλησι σ' ὅλο τὸ
σῶμα καὶ ζαλιζότανε. Στὴν
ἀρχὴ ὅλα τοῦ φαίνονταν θα-
μπὰ καὶ ἀόριστα γύρω του.
Ὑστερα σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε
νὰ ξεχωρίζη μερικοὺς ἀνθρώ-
πους πού στέκονταν μέσα σὲ
μιὰ μεγάλη κυκλικὴ αἶθουσα.

Τὸ βλέμμα του στηλώθηκε
ἐπίμονα σ' ἕνα σκελετωμένο
πρόσωπο μὲ σκληρὰ χαρακτη-
ριστικά καὶ μυτερὸ μῦσι. Ἀ-
ναγρίγθησε καθὼς ἀναγνώρισε
τὸ πρόσωπο αὐτὸ καὶ σχε-
δὸν ἀμέσως ξαναζωντάνεψαν
μέσα στὸ νοῦ του ὅλα τὰ πε-

ριστατικά πού εἶχαν γίνει—
δὲν μπορούσε νὰ ὑπολογίσῃ
πότε ἀκριδῶς—μέσα στὸ ἀ-
στρόπλοιο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν
ἐπιχειρήσει ν' ἀποδράσουν.
Ἦταν αἰχμάλωτοι λοιπὸν πάλι
τοῦ Ἑριχ Γκάοφεν. Κι'
αὐτὸς ὁ Ἑριχ Γκάοφεν στε-
κόταν τώρα ἐκεῖ μπροστὰ του
μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ
στήθος καὶ χαμογελοῦσε ἀ-
παίσια.

— Σὲ εἶχα προειδοποιή-
σει, Σέρινπαν!, εἶπε. Ἀλλὰ
δὲν θέλησες νὰ ἀκούσης τὴν
προειδοποίησί μου. Θὰ μπο-
ροῦσα βέβαια νὰ σκοτώσω ἐ-
σένα καὶ τοὺς συντρόφους σου
μὲ μερικὲς ἰσχυρότερης ἐντά-

σεως παραλυτικές ακτίνες. Ἀλλὰ προτίμησα νὰ σὲ ἔχω ζωντανό στὰ χέρια μου. Ἴσως ἐμεῖς οἱ δυὸ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ὁ ντέτεκτιβ γέλασε περιφρονητικά.

— Ἄν εἶναι γι' αὐτὸ ποὺ με κρατᾷς ζωντανό, ἀπάντησε, ἄδικα ἐλπίζεις. Δώσε διαταγὴ στὰ φίδια ποὺ ἔχεις γύρω σου νὰ με σκοτώσουν.

Ὁ Γκάοφεν κάγχασε. Τὰ μάτια του γυάλιζαν σὰν δυὸ πυρωμένα κάρβουνα.

— Μὴν εἶσαι βιαστικός, Σέρνταν!, εἶπε στυφνά. Ὁ λαὸς θὰ γίνουν μετὰ τὴ σειρά τους. Ἀλλὰ, ποῖν γίνονται αὐτά, πρέπει νὰ κουδεντιάσου με.

— Τί τοὺς ἔκανες τοὺς ἄλλους; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ κυττάζοντας γύρω του καὶ ἀναζητώντας μετὰ τὸ βλέμμα τὴ Νάνσυ καὶ τὸν Σούλιθαν. Ἴσως αὐτοὶ δὲν σοὺ χρειάζονται καὶ τοὺς καθόισες...

Κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

— Τὸ κοίτασι σου κι' ὁ ἄλλος τῆς παρέας σου χαίρουν ἄκρας ὑγείας, ἀπάντησε. Ὅμως τὸ πόσο μπορεῖ νὰ κρατήσῃ αὐτὴ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ σένα. Ξέρω πὼς εἶσαι στραβόβυλο, Σέρνταν. Μὰ νομίζω πὼς δὲν θέλεις νὰ δῇς τὴ μυστὴ σου νὰ κόβεται; σπὴν πολυθρόνα τοῦ ἡλεκτρικοῦ τουπανιοῦ. Τὸ θέσμιον ὅπως θὰ ἔχῃς ἀκούσει δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀσπείρο.

Ὁ ντέτεκτιβ δὲν μίλησε ἀμέσως. Ἐνὰ χερί με μύτερὰ νύχια τοῦ φούχτισσε τὴν καρ

διά. Θὰ ἦταν ἀβάσταχτο γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ λάτρευε αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντέξῃ. Ἐνὰ πλήθος ἀπὸ ἀνατριχιαστικές εἰκόνες κολάσεως στοιφογύριζαν στὸ νοῦ του. Ὁμως δὲν λύγισε.

— Δὲν ξέρω πὼς τὰ κατὰφες καὶ εἶσαι ζωντανός, Γκάοφεν. τοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ εἶδα νὰ ψήνεται σπὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Ἀλλὰ σοὺ δίνω τὸ λόγο πὼς, δὲν κι' ἂν κάνης, σύντομα θὰ ξαναπέσης στὰ χέρια τῆς Γῆ ἢ τῆς Κοινοπολιτείας. Κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ πτώμα σου δὲν θὰ παρσοθεῖ γιὰ ταφή. Θὰ ριχτῇ στὴ φωτιά νὰ γίνῃ σιόχτη. Ἔστιν καίνας δὲν θὰ υπορέσῃ νὰ σὲ ξαναζωντανέψῃ πιά.

Ὁ Γκάοφεν ἀνασέκωσε τοὺς ὄμους.

— Εἶπα; κουτός, Τζό!, εἶπε. Δὲν ξέρω καίνας ποὺ νὰ ξαναζωντανέψῃ ἀφοῦ ἠθῆκε προηγουμένως σπὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα.

— Ἐγὼ ξέρω ὅμως κάποιον, Γκάοφεν.

— Ποῖον;

— Ἐσένα. Σοὺ εἶπα καὶ ποῖν. Σὲ εἶδα νὰ ψήνεται μετὰ τὸ ἴδιον μου τὰ μάτια.

Ὁ κακοῦργος γέλασε.

— Δὲν ἤμουν ἐγώ, ἡλίθιε!, ἀπάντησε. Ἦταν κάποιος ἄλλος. Ὁ σωσίος μου. Ἐνὰς ποὺ μοὶ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ καὶ κανεὶς σας δὲν ὑπόρεσε νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ὁ Σέρνταν τὸν κύτταξε ἐκπληκτος.

— 'Ο σωσίας σου; ρώτησε.

— Ναί. Δεν έχεις ακούσει λοιπόν και δεν έχεις διαβάσει ότι οι πιο πολλοί σπουδαίοι άντρες είχαν τους σωσίες τους, πρόσωπα δηλαδή που τους μοιάζανε, για να μπορούν έτσι να ξεγελούν τους έχθρους τους; 'Ο Στάλιν είχε τὸν σωσία του, ὁ Χίτλερ τὸ ἴδιο, ὁ Τσώρτσιλ επίσης. Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἀναφέρω ἑκατὸ μεγάλα ὀνόματα ἀπὸ τὴν παλιά καὶ τὴν καινούργια ἱστορία πὺ εἶχαν τοὺς σωσίες τους. "Ἐτσι κι' ἐγώ. "Όταν ἔκανα τὴν ἐπαγνάστασι καὶ κήρυξα τὴν πόλεμο τῶν καθαροαίμων Γερμανῶν ἐναντίον τῆς Γῆϊνης Κοινοπολιτείας εἶχα τὸν σωσία μου. Αὐτὸν πιάσατε καὶ αὐτὸν δικάσατε καὶ καταδικάσατε. Φυσικὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ διαμαρτυρηθῇ ὅταν καθόταν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, γιατί ἐγὼ τοῦ εἶχα ἀφαιρέσει μὲ μιά ἀπὸ τίς πολλές ἐφευρέσεις πὺ διαθέτω τὴν αἰσθησι τῆς προσωπικότητος. Τὸν εἶχα κάνει νὰ πιστεῖ κι' ὁ ἴδιος πῶς ἦταν... ἐγώ! Δὲν ἦταν ὠραῖο τὸ κόλπο;

'Ο ντέεκτιβ ἐνοιωσε φρίκη.

— Εἶσαι ἓνας ἀληθινὸς σατανᾶς, Γκάρφεν!, μουμεύρισε.

— Ἐνῶ λοιπὸν ἐσεῖς ψήνατε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἓναν ἀδῶ, συνέχισε γελώντας αὐτός, ἐγὼ ἔκλεψα τριάντα ἀστρόπλοια ἀπὸ τὸ πυραυλοδρόμιο τοῦ "Αάχεν καὶ μα-

ζί μὲ τοὺς πιστότερους συντρόφους μου δραπέτευσα ἀπὸ τὴ Γῆ κι' ἤρθαμε σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη γιὰ νὰ προετοιμάσουμε τὴν καινούργια ἐπίθεσί μας. Κι' ἂν ἡ πρώτη ἐπανάστασι ἀπέτυχε, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ φορά ἡ νίκη θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος μας. 'Η Γῆϊνη Κοινοπολιτεία πρέπει νὰ διευθύνεται ἀπὸ Γερμανούς καὶ μόνο! Εἰμαστε ἓνας λαὸς πὺ βγάλαμε ἓναν βίσμαρκ, ἓναν Χίντεμπουργκ, ἓναν Χίτλερ. "Ἐχουμε ἐνδοξη ἱστορία καὶ πολὺ σύντομα θὰ γίνουμε κυρίαρχοι ὄχι μονάχα τῆς Γῆς ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πλανητῶν. Τὰ ὄπλα μας τελειοποιούνται κάθε μέρα περισσότερο. Κάθε μέρα ἐξ ἄλλου, ἔχουμε ἐθελοντές πὺ ἐρχονται ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ τὰ ἄλλα ἀσπῖρα καὶ δουλεύουν μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὸ μεγάλο σκοπὸ μας.

"Όσο μιλοῦσε τόσο καὶ πὺ πολὺ θεβαιωνόταν ὁ Σέρνιταν πῶς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἓνα ἀνθρώπο πὺ εἶχε σαλέψει τὸ λογικὸ του.

— Θὰ σπάσης τὰ μούτρα σου, Γκάρφεν!, τοῦ εἶπε. 'Η Γῆϊνη Κοινοπολιτεία εἶναι ἰσχυρὴ καὶ διαθέτει καινούργια ὄπλα πὺ θὰ σὲ συντρίψουν.

Τὰ μάτια τοῦ Γερμανοῦ ἀστραψαν.

— Γι' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ καινούργια ὄπλα ἐνδιαφέρομαι, Σέρνιταν!, εἶπε. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πὺ θέλω νὰ κουβεντιάσω μαζί σου.

'Ο ντέεκτιβ ἀναρρίγησε.

“Ήξερε πολύ καλά με ποιό τρόπο θα γινόταν αυτή η κουβέντα. Το ηλεκτρικό τρυπάνι και η συσκευή με τις πράσινες ακτίνες ξανάβρε στο γού του. Και αυτός που δεν ήξερε τί θα πη φόβος ένοιωσε για πρώτη φορά τόν εαυτό του να φοβάται.”

— “Εκτός απ’ αυτό, όμως, συνέχισε ο Γκάρφεν, παλλά από τα μυστικά της Γήινης Κοινοπολιτείας και πολλές από τις προόδους που έχει κάνει άπάνω στην άστροναυτική θα μου πη και το σκάφος σου ο «Πρωτεύς II». Φαντάζομαι ότι θα είναι έφωδιασμένο με τα τελειότερα όπλα και μηχανήματα. Έστιάλα κι’ άλλες ένα ειδικό συνεργείο που θα το μεταφέρει εδώ. Έδώ όπως θα δής, έχουμε τεράστιες μηχανικές εγκαταστάσεις και εργαστήρια έρευνας που θα εξετάσουν και θα μελετήσουν το κάθε τι. Γι’ αυτό σε προειδοποιώ και να το ξέρης. Δεν υπάρχει λόγος να κάνης τόν ζόρικο.”

— “Από μένα δεν θα μάθης τίποτα, Γκάρφεν!, είπε κοφτά ο Σέρινταν.”

— Αυτά θα το δούμε!, άπακρίθηκε χαμογελώντας εκείνος.

“Έκανε ένα νόημα στους συμμορίτες που παράσταναν.”

— Πάρτε τον!, τούς είπε. Το μεσημέρι θα τόν φέρετε στο θάλαμο της άνακρίσεως. Ός τότε μπορεί να έχη αλλάξει γνώμη.

Οι σύμμοριτες άρπασαν βάναυσα τόν ντέκτιβ και τόν έσυραν έξω από τη μεγάλη

κυκλική αίθουσα. Τα χέρια του ήταν δεμένα πίσω στη ράχη και τα γόνατά του λύγιζαν από την εξάντληση που ένοιωθε. Άλλά το δέλεμα που είχε πάρει το γνώριμο εκείνο χρώμα του άτσαλιού που έκανε όσους το αντίκριζαν να τρέμουν. Ο θρυλικός ντέκτιβ δρισκόταν στο κατώφλι του πιο φριχτού θανάτου. Όμως και τούτη την πιο κρίσιμη στιγμή, της ζωής του ήταν άποφασισμένος να τα παίξει όλα για όλα.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΔΕΚΑ-
ΠΕΝΤΕ άνι-
τρες που έφτα-
σαν στις όχθες
της λίμνης τών
Ψαρανθρώπων
για να παρα-
λάβουν κατ’έν-

τολή του Γκάρφεν τόν «Πρωτέα» στάθηκαν ξαφνιασμένοι όταν πλησίασαν το άστροπλοιο. Είδαν ένα παιδί—τό παιδί αυτό ήταν ο Μίκυ—ξαπλωμένο στή χλόη να κουβεντιάξη μοναχό του. Στάθηκαν και παραφύλαξαν. Ο κοκκινομάλλης πτίσιρικός μιλούσε σά να είχε κάποιον δίπλα του που τόν άκουγε με προσοχή. Και το πιο παράξενο. Το παιδί έπαιρνε άπαντήσεις από αυτόν τόν κάποιον που όμως αυτός δε ν τόν έβλεπαν. Τούτο ήταν κάπως μυστήριο. Άκουγαν δύο ανθρώπους να κουβεντιάζουν αλλά έβλεπαν μονάχα έναν: Τό παιδί.

— Αὐτός ὁ πιτσιρίκος εἶναι ἐγκαστρίμυθος!, μουρμούρισε ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες. Τὴ μιὰ φορά μιλάει μὲ τὴ φυσικὴ του φωνὴ καὶ τὴν ἄλλη μιλάει σὰν ἄντρας. Ὁ διαόλος νὰ μὲ πάρῃ ὅμως ἂν καταλαβαίνω πῶς βρέθηκε ἐδῶ καὶ μάλιστα κοντὰ στὸ πλανητόπλοιο τῆς Γῆς.

— Ἀκουσες; ρώτησε ἕνας ἄλλος.

— Τί;

— Ἀναφέρει πολλές φορές ἓνα ὄνομα. Ἰζάφ Ναϊλά. Σὰ νὰ ἔχη αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖο μιλάει. Τί θὰ πῇ Ἰζάφ Ναϊλά;

— Μακάρι νάξερα!, ἀπάντησε κάποιος.

Τὸ παιδί πραγματικὰ μιλούσε μὲ τὸν Ἰζάφ Ναϊλά(*) τὸν Ὑπεράνθρωπο πού λίγες ὥρες νωρίτερα τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ θάνασιμον ἀγκάλιασμα τοῦ φοβεροῦ ἐρπετοῦ. Ἀφωσιωμένο σπῆν κουδέντα του δὲν εἶχε προσέξει τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχαν προβάλει πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ προχωροῦσαν ὁργὰ πρὸς τὸ μέρος του. Ξαφνικὰ ὅμως ἀνασῆκωσε τὰ μάτια κι' ἀνατρίχασε. Εἶδε δεκαπέντε κἄννες πισπολιῶν νὰ τὸν σημαδεύουν. Ἐρρίξε ἓνα βλέμμα ἀπελπισίας στὸν Ὑπεράνθρωπο. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά μέσα στὴν πράσινη ἀστροναυτικὴ φόρμα του καὶ τὴν κόκκινη

μπέρτα μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια του χαμογέλασε ἐνθαρρυντικά χωρὶς νὰ σαλέψῃ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν ξαπλωμένος νωχελικὰ στὴ χλόη καὶ νὰ κυττάζῃ ἀδιάφορα τὸν οὐρανὸ.

— Γιὰ ἔλα ἐδῶ, πιτσιρίκο!, διέταξε ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες πού φαινόταν ἀρχηγὸς τῆς ομάδος. Σήκω ἐπάνω!

Τὸ παιδί σηκώθηκε. Τὰ μάτια του φοβισμένα ταξίδεψαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὰ πιστόλια στὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων πού τὸ εἶχαν βάλει στὴ μέση.

— Μὲ ποιὸν κουβέντιαζες τόσῃ ὥρα;

— Μὲ τὸν Ἰζάφ Ναϊλά.

— Καὶ πού εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰζάφ Ναϊλά τώρα; ρώτησε πάλι ὁ συμμορίτης.

— Νᾶτος! Δὲν τὸν βλέπετε; ἀπάντησε τὸ παιδί κι' ἔδειξε πρὸς τὸ μέρος τῆς χλόης. Κοτζάμ Ἰζάφ Ναϊλά!

Ἐρρίξαν ἓνα βλέμμα στὸ σημεῖο πού εἰδείχνε ὁ Μίκυ ἀλλὰ, ἀφοῦ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀόρατος, δὲν εἶδαν τίποτα. Πολλοὶ γέλασαν. Ἄλλοι ὅμως σούρωσαν τὰ φρύδια τους καὶ ἀγρίεψαν.

— Μᾶς δουλεύει ὁ πιτσιρίκος, Μάκι!, φώναξε κάποιος. Δὲν τὸ καταλάβεις; Δῶσε του μερικά χαστούκια νὰ συνέλθῃ.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμι σημαδεύοντας τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Μίκυ ὅμως τραδῇ χτήκε κι' ἔσκυψε πλάγια καὶ

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος Ἰζάφ Ναϊλά, ὅπως ξέρουν οἱ τακτικοὶ ἀναγνώστες μας, εἶναι ἀόρατος ἀπ' τοὺς ἄλλους. Μονάχα ὁ Μίκυ μπορεῖ καὶ τὸν βλέπει.

τὸ χέρι τοῦ συμμορίτη ράπι-
σε τὸν ἀέρα. Αὐτὸ τὸν ἐξα-
γρίωσε περισσότερο. Ρίχτηκε
σὰ λυσσασμένος ἀπάνω στο
Ἑλληνοπούλο. Ἄλλα ὁ Μί-
κυ τώρα ἀρχισε νὰ θυμώσει,
τιναξε τὸ νασπιχένιο κορμι
τοῦ πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ τὸ κε-
φαλί του βροντήσε μὲ ὀρμη-
στὴν κοιλία τοῦ κακούργου.

— Αὐτὸ τὸ λένε κουτου-
λιά! φώναξε τὸ παιδί κα-
θὼς τὸν εἶδε νὰ θογγάη καὶ
νὰ πιανῇ τὸ στομάχι του. Δὲν
φταίω ἐγὼ ἂν σ' ἐπίασε πο-
νόκοιλος.

— Τί τὸν φυλάτε; Ἀπάνω
του!, οὐρλιάσε ἐκεῖνος.

Οἱ συμμορίτες ὤρμησαν ἀ-
πάνω στὸ παιδί μὲ προτετα-
μένες τὶς γροθιές καὶ τὰ πι-
στόλια τους ἀλλὰ ἀπότομα
σταμάτησαν μὲ γουρλωμένα
τὰ μάτια. Εἶδαν τὸν Μίκυ νὰ
σηκώνεται στὸν ἀέρα σὰ νὰ
τὸν ἀρπάξῃ τὸ χέρι κάποιου
γίγαντα.

— Ἄλλο πάλι τοῦτο!
γρύλλισε. Αὐτὸς ὁ κοκκίνο-
μάλλης πετάει. Τόσο τὸ κα-
λύτερο. Θὰ τὸν βάλῃ στὸ ση-
μάδι σὰν μπεκάτσα.

Σήκωσε τὸ πιστόλι τοῦ ἔτοι-

μος νὰ πυροβολήσῃ. Μὰ πρὶν
πιεσῇ τὴν σκανοδαλὴ μιά φο-
βερὴ γροθία που ἦρθε ἀόρα-
τῇ ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ συνετρι-
ψε τὸ κρανιο. Σχεοὺν ἀμέ-
σως εἶδαν τὸ παιδί νὰ γαν-
τζώνεται στα κλαριά ἐνὸς ψη-
λοῦ σεντροῦ καὶ τὸ ἀκούσαν
νὰ φωνάζῃ:

— Δωστοὺς νὰ καταλά-
βουν, Ἰζάφ Ναϊλά! Στὸ φα-
χνό!

Καὶ τότε ἔγινε κάτι τὸ ἀ-
περίγραπτο. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά
ἀόρατος ὤρμησε ἀνάμεσα
στὸς συμμορίτες. Ἐνὰς ἀ-
γριὸς αἰφουκίας σηκώθηκε καὶ
συνετάραξε ὅλα τὰ γύρω,
ξερριζώνοντας θάμνους καὶ
δέντρα καὶ σπάζοντας τὶς σι-
δερένιες καλῶνες ποὺ ὑπῆρ-
χαν κοντὰ στὴ λίμνη. Πιστό-
λια ἐκπυροσκόπησαν καὶ
γλῶσσες φωτιάς γέμισαν τὸν
ἀέρα. Οἱ συμμορίτες τρελλοὶ
ἀπὸ φόβο πυροβολοῦσαν ἀ-
σκοπα δεξιὰ καὶ ἀριστερά προ-
σπαθώντας νὰ φυλαχτοῦν—
ἀδίκαι ὁμως—ἀπὸ τὴ θυελλώ-
δη ἐπίθεσι ποὺ ἀρχίζε ἐναν-
τίον τους ἀσυγκράτητος ὁ με-
γάλος προστάτης καὶ φίλος
τοῦ Μίκυ, ὁ θρυλικὸς Ἰζάφ
Ναϊλά...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Ξέρετε πώς πολλοὶ Ἕλληνες ἐπιστήμονες προτιμοῦν νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τους τόν

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ

γιατὶ εἶναι ὄχι μόνο ἓνα περιοδικὸ ποὺ ψυχαγωγεῖ μὲ τὶς καταπληκτικὲς του περιπέτειες ἀλλὰ καὶ γιατί στὶς σελίδες του ὑπάρχουν ἄπειρες γνώσεις ἀπὸ τὴν ἐπιστὴμὴ τοῦ Ἀείρου καὶ τῆς Ἀστροναυτικῆς ;

Δὲν πρέπει λοιπὸν κανένα Ἑλληνόπουλο νὰ χάσῃ αὐτὴ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς μορφώσεως. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅταν κάθε Τετάρτῃ δίνῃ δύο δραχμὲς γιὰ ν' ἀγοράζῃ τὸ ἀριστουργηματικὸ τεύχος τοῦ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεῖα : 'Οδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 11 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντὴς: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντὴς: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηθασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Εἶναι καταπληκτικὸ σὲ δρᾶσι καὶ περιπέτεια τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 12, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μὲ τὸν τίτλο

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

Ὁ ἥρωϊκὸς καὶ ἀνίκητος ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν Τζόε Σέρινταν μὲ τὴν ἀτρόμητη ἀρραβωνιαστικιά του Νάνσυ καὶ τὸ θρυλικὸ 'Ελληνόπουλο, τὸν Μίκυ, συνεχίζουν τὶς συγκλονιστικὰς περιπέτειάς τους στὸ "Ἀπειρο, πολεμώντας παλληκαρίσια τοὺς κακούργους ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ κακὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

ΑΝ ΝΙΚΗΣΗΣ
Σ'ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ,
ΘΑ ΦΥΓΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΚΗΤΟ. ΑΛΛΟΙΩΣ.....

ΑΛΛΟΙΩΣ
ΘΑ ΠΕΘΑ-
ΝΟΥΜΕ
ΑΚΙ'ΟΙ ΔΥΟ.
ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ

ΚΑΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑ-
ΦΕΡΕ ΣΤΟ ΠΗΔΗΜΑ!
ΜΗ ΜΑΣ ΝΤΡΟΠΙΑΣΗΣ,
ΤΖΑΦΤΑ!

ΝΑ ΜΟΝ ΚΟΠΗ
ΤΟ ΧΕΡΙΑΝ ΔΕ
ΝΙΚΗΣΩ!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΤΖΑ-
ΦΤΑ, ΤΟΝ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗ ΝΙΚΗ!

ΘΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΘΗΤΕ ΤΩΡΑ
ΣΤΟ ΛΙΘΑΡΙ!

ΧΑΝΟΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑ
ΜΑΣ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑ!
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΝΙΚΗΣΗ ΑΥΤΟ
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ;